

ЈЕВРЕЈИ у ЕНГЛЕСКО Ј, ФРАНЦУСК ОЈ, СССР

ПРЕДГОВОР

Идеја о издавању ове брошуре поникла је из једне наочиглед врло наивне чињенице, али која би могла да буде за српски народ далеко судбоноснија него што су били догађаји од 26 марта, односно 6 априла.

Наиме, ради се о ономе што се скоро сваког дана чује на улицама престоног града свих Срба. Није редак случај да у пролазу чујемо, како рецимо нека најпунокрвнија Српкиња, мајка, супруга или сестра неког погинулог Србина, кршећи руке и дрхтећим гласом примећује своје саговорнику:
„Сиромашни јевреји, јадни јевреји! Шта ли су скривили Богу, а шта људима, за овакву своју судбину? Гледајте, како су само жигосани овим

жутим знаковима као робијаши или не знам шта друго!...”

Наша је госпођа сувише наивна у својој добронамерности Српкиње, у својој самилости хришћанке и, у својој болећивости жене. Нису они које она жали јадни, него је баш она јадна: и она и цело њено племе кад ни дан дањи нису ништа разумели од велике јеврејске тајне, од тајних планова јевреја, од њихове паклене улоге коју су одиграли и у данашњем и у свим прошлим ратовима, револуцијама и сукобима народа у току последњих тристотине година. Док се она у својој наивности згражава над жутим жигом домаћих јевреја, дотле ови јевреји свима и свакоме гордо примећују да се осећају поносним, што су овим знаком обележени и тако издвојени од осталих аријеваца! И одмах додају уз то, да су њихове данашње патње у ствари само предзнак скорог господарства над нејеврејима, хришћанима, аријевцима — Гојима! Јер тако Талмуд каже. А Талмуд је света

књига сталне вере и наде јевреја, чије оригиналне текстове рабини мудро крију, дајући у преводима само тенденциозне верзије његове.

Потребно је дакле било да се оваквим Српкињама и Србима поднесу најверодостојнији докази да јевреји нису ни тако безазлени, ни тако наивни, ни тако сиромашни, ни тако јадни, као што наша поменута госпођа мисли, судећи ваљда по скрушеним јеврејским физиономијама, које без шума данас пролазе београдским улицама, говорећи шапатом својим познаницима да „ово неће још дуго трајати, само треба истрајати и не седети скрштених руку...”

Данас се већ довољно зна у српској јавности колико је било учешће јевреја у српској катастрофи. Иностранци јевреји из Француске, Енглеске, Сједињених Америчких Држава и болшевичке Русије нису жалили ни новца ни обећања да дођу главе српском народу. Па ипак, Срби су остали наивни, болећиви и сентиментални. А после пропасти Срба, за време окупације јевреји су наставили своју паклену работу, преко својих саверника у Србији. А ако их није било довољно, они су их лиферовали из

иностранства. Зато данас српским шумама вршљају разбојничке и комунистичке банде којима командују јевреји под фирмом политичких комесара (дакле већ су расподелили улоге и јевреји, по навици, заузели господарећа места!). Они су у главном ти који упућују на убијства оних Срба који се ангажују за рад, ред и поредак у овим тешким данима. Они су ти, који наређују да се летина српског сељака спаљује или не продаје граду. Они су ти, који наређују кидање транспортних линија и уништавање превозних средстава. Они су ти, који упућују Србе на нелојалност. Они су ти, који рђаво тумаче Србима право стање на далеком фронту и стварну ситуацију Српства и Србије.

Једном речи, они су ти, који упућују и подржавају Србе у самоубиству, дакле у дефинитивном истребљењу...

Али, ма колико то било тачно, жалосно тачно, има још много наших сународника којима

све то изгледа као плод извесне пропаганде. Зато смо и дошли на мисао, да макар и на један несистематски начин, прикажемо колико толико улогу јевреја у највећим земљама Европе. Подаци којима смо се служили узимани су са извора: било од писаца односних земаља, било пак од писаца чисте јеврејске крви или јеврејског порекла.

У сваком случају ти су подаци, овако изнесени, први своје врсте на српском језику. Разуме се да они претстављају само један бескрајно мали део свега онога што су јевреји урадили у поменутих земљама. Али, ми се ипак надамо, да ће ова скромна и непретенциозна брошура одговорити ипак своме циљу: с једне стране, да Срби погледају једном својим сопственим очима у јеврејски проблем; а с друге, како би се нашло и других Срба да ову тему употпуне новијим и бројнијим подацима.

*

У овој брошури изнели смо податке само за три земље, Енглеску, С. С. С. Р. и Француску. Остале европске земље нисмо узели у проучавање не зато што у њима јеврејско питање није важно, него само и једино зато што јевреји из тих земаља

нису имали толики утицај на политику осталих земаља (на пример пољски, мађарски, румунски и други јевреји). Исто тако нисмо узели у разматрање ни јевреје у Сједињеним Америчким Државама, иако би то било врло интересно, као што се може закључити из малог статистичког податка у додатку ове брошуре.

Оно што ће нарочито фрапирати читаоца ове брошуре то је паклени утицај јевреја не само у поменутих земљама него и на политички живот бивше Југославије. Јер, како су ти јевреји диктирали политику тих земаља а ове пак наш политички живот, смело тврдимо да су њихови јевреји мешали прсте и у нашим стварима, јер није ни мало случајно да су Енглеска и Совјетска Русија настојале свом снагом, нарочито после слома Француске, да бившу Југославију увуку у своје воде. Како су јевреји имали главну реч у тим земљама, значи да Југославија своју

катастрофу дугује у главном јеврејима.

После капитулације југословенске војске и после окупације Србије, улога тих јевреја није престала у Србији. То доказују следеће чињенице: јевреји из Лондона и Москве, позивају Србе на нереди, а те нереди углавном носе код нас јевреји — као што се доказало у току чишћења наших шума од комуниста и других разбојника.

И најзад, из ове брошуре српски народ видеће да је још пре толико година постојао у Енглеској прави антисемитски покрет, који је узимао фантастичне размере. Што тај покрет енглеског народа није успео, заслуга је енглеске плутократске аристократије и госпоштије. Према томе једном заувек треба избити из главе да је Хитлер измислио први борбу против јевреја и да према томе антисемитску акцију треба сматрати као немачку ствар а не као ствар сваког народа за себе...

Др. ЛАЗАР ПРОКИЋ

Јевреји као творци плутократске Енглеске

ПРОДОР ЈЕВРЕЈА У ЕНГЛЕСКОЈ

У току последња три века јеврејство се постарало да устали свој финансики и политички положај у Енглеској у толикој мери да је Енглеска постала од некадање националне чисто плутократска држава.

Под плутократијом, као што се зна, разуме се такав облик државе у коме се управљачи регрутују једино према богатству.

За јевреје плутократска форма државе је најповољнија јер даје претежно политичку моћ огромном јеврејском капитализму без обзира на број јевреја који га претстављају! И то на најлакши начин. Јер у једној плутократској земљи једна мала јеврејска клика може диктаторски да влада том земљом само ако та клика држи у својим рукама довољне капитале. Уосталом то је историја потврдила.

Државници енглески прутократи у ствари

су мандатори и повереници јевреја и јеврејизирани аристократије који држе у својим рукама огромна богатства британског царства. Зато су енглески државници или и сами капиталисти и јако заинтересовани у бројним индустријским предузећима, или су се пак продали јудео-енглеским капиталистима којима морају слепо бити послушни.

Енглеска влада у ствари је само британска фирма иза које стоје јевреји. Британско царство је највећи синдикат капиталиста који постоји. То је једно огромно акционарско друштво чији су акционари јевреји!

Енглеска народна банка била је већ почетком XIX века знатно јеврејизирана. Какав су знатан новчани утицај већ у то време имали јевреји, види се јасно из књиге енглеског историчара Џејмса Вилијама Цилберта „Историја и начела банкарства“. На страни 61 те књиге, налази се табела у којој је набројано 26 зајмова Енглеске банке разним страним државама. Ради се о зајмовима који су дати у времену од 1818 до 1832 године.

У томе експозеу примећујемо да су банке

које су емитовале те зајмове, у 17 случајева биле енглеске! Учешће банке Натана Мајера Ротшилда било је нарочито често.

Доносимо поменућу табелу са 61 стране наведене књиге Вилијама Цилберта:

Аустрија	2,500.000	5 Н. М. Ротшилд	1823	82
Белгија	2,000.000	„ „	1832	75
Бразилија	3,200.000	Т. Вилзон и Ко.	1824	75
„	2,000.000	Н. М. Ротшилд	1825	85
„	800.000	Ротшилд и Вилзон	1829	
Буенос Аирес	1,000.000	6 Баринг и Братерс	1824	85
Чиле	1,000.000	Халет, Братерс	1822	70
Колумбија	2,000.000	Херинг, Грахам и Ко.	1822	84
„	4,750.000	Б. А. Голдшмит и Ко.	1824	88 ½
Данска	5,500.000	3 Т. Вилзон и Ко.	1825	75
Грчка	800.000	5 Лугнан и Ко.	1824	59
„	1,000.000	Рикардос	1825	56 ½
Куатемала	1,428.571	6 И. и А. Паулес	1825	73
Квадалава	600.000	5 В. Елвард, Јун	1825	60
Мексико	3,200.000	Б. А. Голдшмит и Ко.	1824	58
„	3,200.000	6 Бартлеј, Херинг и Ко.	1825	89 ¾
Наполитанија	2,500.000	5 Н. М. Ротшилд	1824	92 ½

Пруска	5,000.000	„	1818
„	3,500.000	„	1822
Португалија	1,500.000	Б. А. Голдшм ит и Ко.	1823
Перуан	450.000	6 Фрајс и Шепман	1822
„	750.000	„ „	1824
„	616.000	„ „	1825
Русија	3,500.000	5 Н. М. Ротшилд	1822
Шпанија	1,500.000	А. Ф. Халдима н	1821
„	1,500.000	Ј. Кемпбел и Ко.	1823

Из ове табеле произилази, као несумљиво да су банке у Енглеској већ тада у већини биле у јеврејским рукама и да су ти јевреји, као зајмодавци, били у целом свету претставници енглеске плутократије. Ови јевреји из Енглеске банке, покушавали су, разуме се, да из тога, за своје расне суприпаднике у земљама којима су зајмили новац, извуку све могуће користи. На прави јеврејски начин они су спајали послове са јеврејском политиком. Све је то, дакако јездило под заставом још тада свемоћне енглеске Империје...

Зато је интересантно знати како је било могуће да јеврејски капитализам у толикој мери завлада Енглеском. Како су јевреји успели да покваре енглеску

аристократску крв? Како је енглески народ реагирао на ту јеврејску пенетрацију?

Покушаћемо да пратимо продирање јевреја у Енглеску и да изнесемо сретства којима су се они служили да од Енглеске начине плутократску земљу. Пре свега показаћемо успон јевреја у Енглеској у току XVIII века, јер су јевреји тада ударили темеље својој данашњој снази у Енглеској. У томе ми ћемо се служити само признатим историским открићима и јеврејским изворима.

Јеврејски успон у Енглеској извршен је у три различите етапе које се протежу кроз цео један век.

Под Кромвелом и за време првих дана Реставрације, под Карлом II, Јевреји су поново продрли у Енглеску после 350-годишње забране.

Кромвелова епоха одликује се видном империјалистичком политиком Велике Британије. У својој колонијалној експазији Кромвел се увелико служио јеврејима: у

финаисијама и у политици.

Као што је познато енглески државник Кромвел био је велики заштитник јевреја. За његове владе јевреји су успели да се, после 350-годишњег прогонства поново врате у Енглеску. Ово пријатељско држање Кромвела према јеврејима има се првенствено приписати чињеници да их је он ангажовао као шпијуне и агенте у још тада постојећем Интелиценс Сервису. С обзиром на њихове разгранате међународне везе и на њихове трговачке односе (познате са свог недостатка скрупула, са своје бруталности и активности коју ништа није могло да заустави) јевреји су дошли: као наручени за службу Интелиценс Сервиса који се још тада служио најбестиднијим сретствима.

Из енглеске историје — нарочито из публикација Кромвеловог државног секретара Цона Тајрлоа („Државни папири“, или још боље „Домаћи државни папири“) као и из публикација политичких личности овога доба (епископ Барнет и народни посланик Бартон) — дознају се детаљи о шпијунској служби коју су јевреји вршили за рачун Кромвела у најудаљенијим земљама

света. Чињеница да су јевреји радили у Интелиценс Сервису потврђена је и од стране јеврејских историчара (Хајмсон и Луциен Волф) на најубедљивији начин.

Разуме се да је у то време ова јеврејска служба била највећа тајна. Чињеница да су јевреји помогли Енглеску новим политичким и економским везама, није била објављена у јавним дебатама о јеврејима из времена Кромвела. Тим поводом јеврејски историчар Луциен Волф пише 1904 године:

„Међутим било је најмање три човека у Енглеској који нису заборавили учешће јевреја у Интелиценс Сервису. Један од њих био је баш сам Кромвел. Други је био његов лукави државни секретар Цон Тајрло. Трећи је био др. Дорислаус, шеф одељења Интелиценс Сервиса у министарству спољних послова.“

Епископ Барнет пише такође поводом шпијунске јеврејске активности:

„Кромвел је имао за начело да не штеди ни труда ни трошкова да би се са свих страна окупило интелигенцијом. Он је разумео какви би добри

агенти могли бити јевреји са својом крупном трговином и брзим сазнавањем свега што се дешава. Јер дати новац на већи или мањи интерес, то зависи од ризика губитка или добити што условљавају политичке комбинације. Зато је он, а не из разлога неке начелне толеранције, допустио једној јеврејској групи да се врати у Биглеску и да начини једну синагогу. Докле год је радио са њима они су му служили као верни шпијуни нарочито у Шпанији и Португалији. Једног дана када се гроф Орајај шетао с њим на галерији Витхела, приђе им неки човек скоро у дроњцима. Кромвел одмах отпусти овога грофа и поведе собом у кабинет овога човека који је био јеврејин: који му је донео новости о преласку једне крупне суме новца шпањолског у Фландрију на име исплате шпањолског оружја али у ратном броду Холандије — и рече му место на броду где је новац био скривен. А у то време Енглеска и Шпанија ратовале су...

Никада енглески краљ није био тако добро обавештен о ономе што се дешавало. Ништа се није пак дешавало на краљевом двору" а да Кромвел није знао, па ипак он никада није открио ниједнога од својих јеврејских шпијуна."

Један од најопаснијих Кромвелових шпијуна био је богати лондонски јеврејин Антонијо Фернандес Карвахал. Његове трговачке везе по свету омогућиле су му да створи најбољу мрежу агената Интелиценс Сервиса, што је све било лепо покривено његовим трговачким радом. Овај

јеврејин примао је из иностранства пошту на једну другу адресу: „Фердинанд Карневал, трговац, близу берзе, Лондон". Тако је на пример неки јеврејин Цон Бетлер (назови Јаков Галбург или Оронд) писао од 24 новембра до 30 децембра 1656 године Фернандезу Карвахалу обавештавајући преко њега енглеску владу о војним припремама Карла II у холандији о његовим везама са Шпанијом. Тај исти јеврејин Батлер био је војни шпијун у Фландрији за рачун Енглеске (под именом Жан Сомер) од фебруара до маја 1657 године.

Алфонсо де Фонсека, један службеник (Фернандеза Карвахала. и брат јеврејина Мануела Мартинеза Дормида (назови Давида Абарбанели) помагали су у шпијунској кореспонденцији између Лондона и Фландрије. Најважнији агенти овога Дормиде били су јеврејин Давид Нези и Мануел Грасијан. Они су боравили у Холандији и слали су Кромвелу вести о

шпанској флоти и њеним пројектима.

Енглески Интелигенс Сервис према томе има врло стару енглеску традицију. Да је јеврејски елемент имао доминантног учешћа у њему, доказује нам и познати енглески писац Илер Белок, иначе пријатељ јевреја. У својој књизи „Јевреји“ он о томе пише на страни 222:

„Јеврејске агенције вести у XIX веку двоструко су помогле Енглеску: политички и економски. Јевреји су увек заузимали став против ривала или непријатеља Енглеске. На крајњем Истоку они су користили Енглезима својим искуством врло велике вредности. Могу се слободно сматрати као енглески агенти на европском континенту.“

Сто година доцније почиње друга етапа јеврејског успона у Енглеској. Јеврејску клику у Енглеској води сефардински јеврејин Самсон Гедеон, огромно богат. Он је вршио врло велики утицај на енглеске ministre. У то време утицај јевреја на енглеске финансије био је већ толики да се без претеривања може рећи да су енглески јевреји управљали тржиштем новца.

Поред овога јеврејина водећу улогу у енглеским финансијама

водили су и следећи Јевреји: Алваро Лопез Суасо, Франсис и Јозес Салвадор (познат у јеврејској општини као Језуруп Арварез) и Антоније да Коста. Франсиз Салвадор био је директор „Источне холандске индиске компаније“. Банка јеврејске браће Франсиса и Јосифа Салвадора била је за дуго најглавнија банка у Енглеској. Антоније да Коста већ је средином XVIII века постао директор енглеске Народне банке.

Помоћу Самсона Гедеона јевреји су покушали да отклоне све препреке које су ранији енглески закони чинили, јеврејској пенетрацији у Енглеској. Енглески народ, идигниран у највећој мери, почео је да се буни и да реагира. Зато јевреји нису ни могли да уђу у енглески парламенат. Али су њихова финансиска снага и закулисни рад били већ толико велики да су они могли да учине нешкодљивим те раније законе.

Сто година доцније, у XIX веку, настаје последња и одлучна етапа Јеврејског продирања у Енглеску. Јеврејске личности као Ротшилд, Монтефиоре, Бернал, Монтагју, Рикардо и Дизраели освојили су, почетком владе Краљице Викторије, једнакост јевреја и Енглеза пред домаћим законом! Тако је освајање Енглеске од стране јевреја завршено....

I

Средином XVIII века енглески јевреји покушали су да се у Енглеској пристане на усељавање и давање поданства њиховој расној браћи из иностранства. Они су то успели користећи своје већ тада врло простране везе и своје сродство са енглеским племством и владајућом класом. Већ године 1740 за владе Ђорџа II стари енглески закони о давању енглеског поданства били су изиграни. Оба енглеска Дома изгласала су закон који је допуштао натурализацију јевреја који су живели бар седам година, у некој енглеској колонији у Америци — а да не морају примати прво причешће и бити пак следовати остале обреде обавезе енглеске цркве. Благодарећи томе закону око 2000 јевреја из енглеских колонија у

Америци доселили су се у Енглеску између 1740 и 1753 и примили енглеско поданство...

Крајем XVI века, за владе Краљице Елизабете, било је једва 100 јевреја у Енглеској. За време Кромвела већ је било 30 до 40 јеврејских породица. Али године 1737 у Енглеској је било 6000 јевреја, 1753 год. око 8000, а 1787 године око 12.000. Богати енглески јевреји из тога доба имали су за пријатеље енглеске државнике и племиће. Тако је на пример лорд Лоберт Валпол, најпознатији државник из прве половине XVIII века, био ноторни пријатељ лондонских јевреја! То се уосталом видело и по његовом приватном животу. Он је чак имао за метресу јеврејку, извесну Ану Нурс, кћер серфардинског јевреја Нурса, иначе позоришну играчицу рђава гласа. Како је лорд Валпол био познати корупционаш, то је било врло лако најбогатијем лондонском Јеврејину Самсону Рајел Абудијенте, званом Гедеону — да га упрегне у своја

кола. 0 таме је јеврејски истаричар Цемс Пикото писао следеће:

„Један од најзначајнијих лондонских јевреја из половине XVIII века био је Самсон Гедеон: пријатељ енглеског министра Валпола и стуб енглеског државног буџета.“

О финансиским операцијама јевреја Гедеона, писао је славни енглески историчар, иначе јеврејски плаћеник, Џон Францис следеће:

„Вреди забележити чињеницу да углавном један јеврејин господари тржиштем новца. За време револуције 1715 године то је био Сир Манасе Лопез. За време чувене афере Јужног Мора, и поред тога што су неки нејевреји покушали да прихвате и поведу игру, јеврејин Голдшмит са својим суверницима Ротшилдима и Рикардом сачували су своје велике финансиске позиције. Па тако и Самсон Гедеон 1745;. чији је син постао барон а породица најзад добила племићску титулу.“

Из свега овога произилази да је још у то време владајућа енглеска аристократска клика била корумпирана на све могуће начине — јер се иначе не може разумети како је један прљави јеврејски шпекулант Гедеон могао да на милионе вара цели енглески народ и да најзад постане и сам оснивач једне аристократске породице! Већ се ту виде први знаци јеврејске

заједнице са енглеским племством, заједнице која је ускоро имала да доведе до пенетрације јеврејске крви и до крвног опадања енглеског племства. А колико је била снажна та пенетрација јеврејске крви у енглеско племство најбоље се види из писања јеврејизираног писца Илера Белока („Јевреји" стр. 223):

„Многобројни бракови закључени су између богатих јеврејских трговаца и породица енглеских племића или великих земљишних поседника.“

Тако да је почетком XX века био мали број породица великих земљишних поседника у Енглеској које нису имали јеврејске крви. Иначе скоро у свим породицама енглеских богаташа могла се приметити више мање јеврејска крв. У неким пак породицама било је у толикој мери да се препознавала по карактеру и по спољњем изгледу, иако су имена и традиције биле чисто енглеске. Чланови таквих породица сматрани су редовно

јеврејима на својим путовањима по иностранству где племство није још примило јеврејске крви.

II

Још у доба шпанско-француског непријатељства 1742—1744, јеврејин Самсон Геден био је финансиски саветник енглеске владе и давао јој, зајмове. Његовим посретством лондонски јевреји дали су 1745 године енглеској влади на зајам 1,700.000 фунти стерлинга. Четири године доцније исти јевреји опет су интервенисали као зајмодавци приликом велике финансијске кризе енглеске владе. Године 1753 јеврејин Геден купио је лично за себе енглеских државних папира у вредности 200.000 фунти стерлинга, а толико исто и други јеврејин Мендес да Коста.

Методе којима су се јевреји служили за своје циљеве биле су: корумпирање утицајних енглеских политичара и орођавање са старим енглеским породицама. Отсуство сигурног морала на двору Ђорџа, I и Ђорџа II отворило им је сва врата. Кад су ово макар пола свршили, амбиција и страст за влашћу водила их је освајању земљишног поседа и уласку у племство. У

„Јеврејској Хроници“, англо-јеврејски историчар добро познати Хајмсон, пише о томе следеће:

„Међу најбогатијим страним јеврејима који су живели у Енглеској, јавила се жеља да за себе створе исто такву ситуацију у којој су се налазили њихови једноверници рођени у Енглеској. Упркос многобројних одлука донетих у корист Јевреја, појавила се јака сумња о томе да ли уопште и јевреји рођени у Енглеској могу стећи личну својину над земљом. (?) Међу јеврејима који су чинили напоре да се по томе питању донесе дефинитивно једно решење у корист јеврејских закона, налазио се и поменути Самсон Геден.“

Енглески јевреји веровали су да је 1755 године дошло време да за себе и своје једнокрвнике могу издејствовати иза леђа енглеског народа, као и 1740 године, нове законе. Доношење поменутог закона о натурализацији 1740 године било је последица нарочито великог прираштаја јеврејског становништва у Енглеској. По томе закону, као што је речено, јевреји који су без прекида боравили седам година у којој американској колонији, могли су стећи енглеско држављанство и без

полагања уобичајене заклетве англиканској цркви. Од 1737 до 1753 јеврејско становништво попело се на две хиљаде глава.

Да је овај закон био донет иза леђа енглеског народа, па чак и без знања енглеског парламента, претставник Доњег Дома, Ирл од Егмонта, открива нам то у своме говору од 26 новембра 1753 године:

„Али религија, Сире, није једини изговор што је народ гласао против овог закона који јеврејима даје енглеско држављанство. Народ сматра овај закон као жртвовање националне части. Јер опште је Мишљење да све хришћанске и мухамеданске нације у свету презиру овај народ. С правом треба признати да ће, као последица овога акта један велики део богастава и поседа Краљевине доспети у власништво јевреја, а што ће имати најопасније последице. А што народ никада није јавно показао ни најмање незадовољство против овога закона то је зато што се све ово што се односило на део аката који се тичао јевреја одиграло тајно и без изношења пред Парламенат на гласање; тако да само мали број зна да овај предмет уопште постоји.”

Године 1751 јевреји су покушали исту игру још једанпут када су хтели да извуку за себе корист из законског предлога који је требао да олакша страним протестантима натурализацију у Енглеској. Овај предлог није прихваћен па се

може претпоставити да је настала велика закулисна акција при којој се на министре из кабинета Хенри Пелхама (1743 до 1754) и утицајне парламентарце (Пит старији, војвода од Њукестла, један брат Хенри Пелама и Роберт Валпол) утицало од стране јевреја тако да је у пролеће, 1753 енглеском Горњем дому био поднет предлог за измену поменутог закона од 1740 год.

Битност овога предлога била је у томе, што је лицима која су исповедала јеврејску веру, а која су у току три године без већег прекида од три месеца била настањена у Енглеској или Ирској, могла бити натурализована, уз предходно тражење натурализације од стране Парламента. Овим законом јевреји су покушали да за себе створе привилегију у односу према другим странцима. Творци овога закона били су министри из Пелхамовог кабинета. То је дакле био нови покушај јевреја да још више прошире у своју корист закон о натурализацији од

1740 године.

Јеврејски историчар Херц пише поводом овога следеће:

„Предлагачи овога пројекта (предлог Пелхамове владе о натурализацији од 1753) били су без сумње с једне стране упливисани гледиштем да је ова натурализација била од велике вредности за јевреје, а с друге стране исто тако и под утицајем веза које су имали са Самсоном Жидеоном, који је 1745 до 1749 године издејствовао позајмице влади.“

Нацрт је поднео Горњем дому лорд Халифакс 3 априла 1753 године. Три претходна читања извршена су 3, 6 и 16 априла без опозиције, после чега је овај законски нацрт примљен од стране Горњег дома без примедбе. Пред Доњим домом први пут је читан 17 априла. Друго читање извршено је 7 маја, приликом кога је први пут ваишао на опозицију. Тада су подносиоци нацрта указали на помоћ коју су јевреји указали 1745 године енглеској влади.

Приликом првога читања нацрт је примљен са 95 гласова против 16! Изгледало је као да је енглески парламенат био изигран овим законским предлогом. Овај покушај подвале није потпуно успео јеврејима. Догодило се да се у Лондону, као и

изван њега у поједаним областима земље јавила јака опозиција, која је довела до подношења разних претставки Доњем дому. Енглеска јавност настојала је да искористи време између другог и трећег (последњег) читања нацрта у Доњем дому и да утиче на Парламенат да би га придобила против овог закјонског предлота. У широким слојевима енглеског народа добио се утисак да су владајући кругови и племство подржавали јевреје због свога интереса. Дискусија је вођена тада и изван Парламетата. Лондонска штампа и шташта из унутрашњости бавила се овим питањем у дневним листовима као умеречним часописима објављени су многобројни чланци за и ротив јевреја. Тим поводом покренуто је у Енглеској први пут у правом смислу јеврејско питање у пуној јавности и свестрано. Доњем дому поднета је 21 маја 1753 године претставка неколицине лондонских трговаца у прилог

поменутог законског нацрта. Такође 21 маја 1753, одборници лондонске општине поднели су претставку против нацрта о натурализацији.

Приликом главне дебате изразили су подносиоци нацрта различита гледишта; која су нашла свога одјека у једном чланку објављеном у листу „Центлменс Магацин“. По овоме чланку нацрт о натурализацији имао је за циљ да у Енглеску привуче богате јевреје који су живели у другим земљама. Подносиоци нацрта о натурализацији резоновали су друкчије: Јевреји немају своје државе, па према томе немају ни могућности да се врате у њу што значи да никада не би могли експлоатисати енглеску трговину у корист своје државе. Под оваквим условима може се само потврдити да ће богати јевреји са својим богатствима емигрирати у Енглеску из иностранства што ће се осетити у трговини са иностранством: у повећању морнарице, у повећаном извозу вуне и разних мануфактура из Краљевине, поготову у трговини мануфактурама које су јевреји већ поодавно извозили у великим количинама ...

Дакле већ овде видимо Јевреје као зајмодавце и саветнике

енглеске владе! Видимо такође да су они примљени од стране енглеског друштва и да је њихов циљ да, по примеру старог домаћег племства, освоје велика и уносна предузећа. Они за постизање овог циља вешто користе околност што су енглеској влади давали зајмове. Отворено изјављују државницима енглеским да су им ови обавезни, због добивених зајмова, дати иста права која ужива и старо племство! Тада је већ у телу енглеске државе почео деловати плутократски отров који су јевреји донели у Енглеску. Међутим ове своје жеље Јевреји су могли остварити једино кроз законске пукотине. Али како су се плашили отпора енглеског народа, ове пукотине у законима стваране су само иза народних леђа. Све ово постизала је једна мала клика утицајних јевреја, уз сарадњу корумпиране владе, а против воље народа. Мало по мало, захваљујући овим сталним напорима јевреја, енглески закони о емиграцији и

натурализацији све су више губили од своје строгости. Закон о натурализацији од 1740 давао је право на држављанство Јеврејима који су провели седам година у енглеским колонијама у Америци; по законском пак пројекту од 1753 јевреји који су, без дужег одсуствовања од три месеца живели три године у Енглеској или на Исланду, могли су бити натурализовани!

Значајно је да је законски предлог о натурализацији у Горњем дому примљен без опозиције, док је у Доњем дому наишао први пут на отпор. Дакле народ је демантовао своју господу...

III

Осврнимо се сада на многобројне ствари изнете приликом дебате јеврејских противника, од којих су једни били за, а други против нацрта о натурализацији приликом његовог другог читања у Доњем дому, на дан 7 маја 1753 године. Из говора сер Едмунда Исмана и сер Џон Барнарда, шефа опозиције, запажа се констатација да је опасно јеврејима дати шира права; до тога се долазило делимично на основу познавања јевреја, а делимично по инстинкту. Сер Едмунд Исман рекао је поред

осталог:

„Због тога морам овај законски нацрт сматрати као законским пројектом о општем натурализовању јевреја. Кад помислим на безброј јевреја расутих по земаљској кугли, убеђен сам да ће њихов број у овој земљи (Енглеској) бити нагло повећан, и да ће јевреји држати у својим рукама знатан део наших посела, после чега ће настојати да се дочепају и власти. Не заборавимо да јевреји нису од истог кова као француске избеглице или као немачки протестанти. Ови задњи ће се, после једне или две генерације тако асимиловати, да их се неће моћи разликовати од осталих становника. Њихова деца и унучи неће више бити Французи или Немци као ни елементи француског и немачког народа, него да ће постати прави Енглези сматрајући се припадницима енглеске нације. Али непробративи јевреји никада се неће асимиловати са нама! Они ће за увек остати јевреји и сматраће се увек припадницима јеврејског народа а никада као припадници енглеске нације“.

Из извода, из говора Исхамовог видимо, да се већ тада инстинктивно појављује сазнање о том да се код јевреја има посла са једном сасвим нарочитом расом и да се јевреји никада неће моћи асимиловати у Енглеској.

Сер Едмунд Исхам је даље, одговарајући на један говор у прилог јевреја, рекао:

„Кад помислим на јевреје који се већ налазе

у овој земљи, а поготову на оне који ће је тек преплавити захваљујући доношењу овога закона, не чудим се узбуђењу нашег народа, већ се чудим што то узбуђење још није продрло и у овај Дом! Мој противмишљеник покушао је да ублажи и стиша ово узбуђење рекавши да Парламент може ускратити натурализацију другим јеврејима у случају ако би се њихов број опасно повећао. Али када чистокрвни Енглези сада немају снаге да спрече отварање продора кроз које ће се ова моћна бујица разливати код нас, како можемо веровати да ће они имати снаге да га затворе када ова бујица себи већ направи пут и када јевреји буду освојили не само сва богатства него исто тако могао, иако не све, поседе у Краљевини?"

Прави вођа јеврејских противника и вођа опозиције у Доњем дому сер Џон Барвард, непријатељ Гедеона и његове јеврејске клике, борац против валпурске корупције, такође је одржао за време седнице од 7 маја 1753 године у Доњем дому значајан говор против нацрта о натурализацији јевреја, говор из кога доносимо неколико нарочито интересантних места:

„Јевреји јесу и увек ће бити најизразитији непријатељи хришћанства. Они су потомци оних који су нашега Спаситеља разапели и који испаштају и данас проклетство које су тиме навукли на себе. Знам да сам као хришћанин дужан да волим и своје непријатеље, али ако ти непријатељи остају непријатељи, ниједан хришћански закон ми; не налаже да их примим под свој кров, а још мање да их помогнем у томе да постану моји господари и господари мога крова. Али ако јевреји постану сопственици великог дела имања у краљевини,

како можемо претпоставити да ће Хришћанство остати и у будуће садашња религија?"

„Као власницима земље, гласови већине из овога Дома биће дати јеврејима, тако да ће и они моћи бити изабрани. Извесна господа могу мислити што хоће али нека једанпут испитају своје многобројне и простране земљишне поседе, које су стекли у току последњих 50 или 60 година у Краљевини, па ће увидети да наша претпоставка није само фантастична бојазан!"

Затим се сер Џон Барнард позабавно тврђењем јеврејских пријатеља да би јевреји могли бити од користи, за енглеску трговину. У вези с тим он је рекао:

„Производња добара је у свима земљама претстављала почетак трговине. Ниједан јеврејин, па ни онај најсиромашнији, није уметник ни радник, нити је створен за било какав мануелан рад. То је разлог због чега они никако не могу бити оснивачи трговине. Не постоји ниједан пример да су јевреји, у било којој држави, били творци трговине. Напротив постоје многи случајеви који доказују противно. У пољској живи вековима велики број јевреја, а нико међутим не може тврдити да је Пољска трговачка земља. Напротив истина је да су се Јевреји у земљама, са слабо или никако развијеном трговином првенствено бавили купљењем пореза, а у земљама са развијеном трговином

најбогатији јевреји посветили су се спољној трговини а они сиромашнији бавили су се давањем позајмица, кајшарењем и колпортерством."

О интернационализирању јеврејског богатства
Џон Барнард изјавио је следеће:

„Добра која је стекао Енглеz сигурно ће увек остати у земљи, док јеврејин, па макар он био и натурализован, може бити данас овде а сутра на неком другом месту. Ако је стекао добра овде он ће напустити земљу и потрошиће тај новац у некој другој земљи, чија клима, по његовом мишљењу, боље прија његовом здрављу. У нашој спољној трговини прелаз једног дела хришћанске добити на јевреје не би био једина жалосна последица коју би нам донео овај законски пројекат. Припадници разних секта, а нарочито јевреји, изванредно су умешни у томе да за себе израде користи, кудикамо боље но што то умеју припадници званичне цркве. Различитим смицалицама они ће ускоро онемогућити Хришћанима стварање успешних послова, како у унутрашњој тако у спољашњој трговини. Јевреји ће на овај начин постати код нас једини трговци и једини власници наших трговачких предузећа. Они ће вероватно сиромашним Хришћанима препустити да се баве производњом разних продуката и другим пословима, док ће за себе задржати врховно власништво као што ће бити трговци и власници трговачких кућа у свакој држави."

После трећег читања нацрта о

натурализацији у Доњем дому, опозиција је ставила захтев који је имао за циљ да се путем амандмана закону о натурализацији одузме првобитни смисао. Овај амандман био је од стране Доњега дома одбијен са 95 гласова против 16. Затим је поднет захтев да се дебата о овоме нацрту одложи за доцније. Ирл од Егмонта поднео је овај закон Доњем дому. Из његових излагања доносимо следеће ставове:

„Заблуда је када се мисли да ће присуство јевреја у индустрији и раду значити добит. Одакле треба да дођу ти јевреји фабриканти и пословни људи? Слободан сам да запитам да ли у било ком делу света има јевреја који су запослени као мануелни радници на било каквом послу и у било каквом занату? У ствари њима би, с обзиром на њихове упорне предрасуде и на потпуно различити начин живљења било сасвим немогуће да се асимилију у наш народ. Из тога разлога ови се никада нису могли ни у ком облику томе прилагодити. Ако бисмо се ми носили оваквим претпоставкама, онда би то чинили у супротности са искуствима из прошлости и садашњости. Трговина јевреја, како је описују наши најстарији историчари а о чему нас обавештавају и

најновија сазнања, код нас и у другим земљама, увек се састојала више или мање у раду на провизији, посредовањем и спекулисањем. Оваквим начином трговања они су свуда потискивали и доводили до пропасти Хришћане и то на такав начин и у, толикој мери, да су с времена на време на себе навлачили презир свих народа. И баш у таквом начину трговања они су данас толико напредовали да сада место појединаца разарају и краљевине, јер када притичу у помоћ министрима они од државе којој служе стварају државу просјака. Баш оваквим начином трговања они су овај народ (Енглеску) бацили у дугове моји износе преко 80 милиона лирви стерлинга, Пријатељи закона о натурализацији неће да признају, да су у ствари сва огромна богатства која су јевреји стекли у нашој земљи за време последњег рата путем сваковрсних спекулација са народним потребама"...

Из убедљивих говора шефова опозиције сер Едмунда Исхам, сер Цона Барнарда и Ирла од Егмонда у Доњем дому, произлази да су сва тројица предвидели опасност која је њиховој отаџбини претила од стране јевреја. Сва тројица указују на то да су јевреји страни елеменат у енглеском народу, елеменат који се не може асимиловати. Сва тројица карактеришу јевреје као људе који избегавају рад и као једине кориснике енглеске трговине. Они указују на то да су

богатства јевреја створена, искоришћавањем народа, помоћу дрских спекулација и провизије добивене од позајмица. Пошто се јевреји у редовној трговини намећу за неопходне посреднике и трчкарача, они само тиме непотребно поскупљују цене роби. Оваквим начином они покушавају да корак по корак приграбе за себе трговачке установе и контролу над енглеском трговином да освоје сва енглеска тржишта и да рођене Енглезе деградирају на други степен помоћу маневара који су погодни за извођење великих радова којима управљају у Великој Британији јевреји. Из говора поменуте тројице шефова опозиције у Доњем дому, произлази да су они јасно предвидели да ће јевреји једнога дана постати апсолутни господари британскога царства.

Упркос убедљивог говора Ирла од Егмонта који се залагао за предлог опозиције, овај је био одбијен са 96 гласова против

55. Нацрт о натурализацији добио је тиме законску снагу.

Међутим Петхамова влада није рачунала са енглеским народом. Изненађење које је енглески парламенат приредио доношењем закона о натурализацији имало је за последицу највеће негодовање енглеског народа у XVIII веку. У Лондону и унутрашњости народно незадовољство долазило је до изражаја у виду памфлета, петиција разних удружења, претставки судија, претседника општина и одборника, које су упућиване претставницима Горњега дома. Енглески народ јавно је прозрео игру јевреја и открио корупцију министара. Чак су по енглеским улицама приређиване и демонстрације против закона о натурализацији. Високо свештенство у земљи јавно је нападано због свога држања у прилог јевреја. Цела енглеска штампа, у многобројним чланцима, бавила се овим законом који је био управљен против енглеског народа.

Међу непријатељским петицијама против јевреја потребно је поменути три најважније: петицију упућену сер Роберту Лонгу и Едуарду

Похому од 2 августа 1753 и као трећу петицију града Ридинга. Друга од горе набројаних петиција објављена је и у неким енглеским листовима. Из ове петиције објављујемо следеће:

„Страшно је да постоји ма и један човек који се назива Хришћанином који не би био забринут доношењем закона о натурализацији јевреја, проносиваних непријатеља хришћанске религије. Незнабожци су неверници из незнања, док су јевреји то по својој навици за противречењем и из перверзности! Они су били ти који су разапели нашега Спаситеља; они су тај народ кога је Бог проклео! Претсказивања која су им чињена испунила су се; њихови храмови су разорени и они су данас луталице и пробисвети без сталног места борављења на свету. Шта можемо очекивати добро ако се будемо свом снагом трудили да оборимо та пророчанства и отклонимо то проклетство? Несумњиво непријатељство јевреја према Хришћанству, њихова неизлечива безобзирност у стицању добара, њихово зеленаштво и угњетавање које су показали у Немачкој, Француској, Шпанији, Португалији и овде у Енглеској изгледа нам сувише довољним разлогом да сумњамо у

то да су се они ослободили ових својих паклених навика. Ми добро видимо да је њихово присуство међу нама бити пропраћено незадовољством и нередима. Ми нећемо да се огрешимо о наше претке примајући јевреје, те змије на нашим грудима, лепо ћемо као што то приличи добрим Хришћанима и Енглезима, настојати да штитимо своје законе, своју религију и своју слободу а што је све згажено под ногама тираније и странаца"...

У петицији великог суда грофовије Есекс налази се следећи интересантан одломак:

„Јевреји су још у почетку били жестоки гониоци Хришћанства, а њихова је моћ била саобразна њиховој мудрости: њихово огорчење против оних који су им одузели господарски штап било је нарочито распламћено, како би остварили своје жалосне планове. Њихов недостатак обзира према потиштеним Хришћанима постоји још и данас. Они су забележени у историји као бунтовни, поданици неверни савезници и издајници по туђем налогу. Они пљачкају области и краљевине у којима су били закупци. Они су гурмани према најмањој благодети других, а свако кажњавање раздражује њихову страст за осветом. Њих је с разлогом омрзао наш народ због смањивања вредности нашег новца, благодарећи њиховим финансиским уценама, њиховом зеленаштву и другим мрским злочинима. Њихово страшно проклетство, као и наша жеља да изближе осмотримо њихове бројне пороке и неморалност, поставили су нас да изразимо жељу да учините све што можете не би ли се одмах укинула последња законска одлука донесена у корист Јевреја; или да, ако већ не можете постићи тај

циљ да бар спречите проширење и последице овог закона не бисмо ли сачували наше грађанске установе и мир, који уживамо благодарећи управљању наших слатких господара,"

Једна друга петиција претседника општине, општинских одборника и претставника вароши Ридинг, упућена 29 септембра 1753 године „часним кандидатим а који се нуде да буду изабрани као последици у парламенту", каже ово:

„...Али оно што сматрамо за задатак да вас упозоримо као Хришћани Хришћане то је скорашња одлука о давању енглеског поданства јеврејима. Тај корак, тако неочекиван, узбудио је у највећој мери становништво и постиче нас да следимо похвални пример других градова и да тим поводом изразимо наше мишљење. Ако смо ми увек послушни, као што треба, законодавству, ако тачно идемо за оним што закон прописује, сматрамо међутим као Енглези, да имамо природно право да изразимо наше мишљење да осећамо извесан неспоразум у погледу наше свете религије и наше данас напредне државе. А како сте ви пријатељи и религије и државе, надамо се, да ћете и ви

изразити ваше незадовољство поводом овог закона и да ћете ме само учинити све да се поништи, већ да ћете се и у будуће супротставити прихватању какве било одлуке у корист кога било јеврејина..."

Претставници многих признатих корпорација и установа, грофовија и општина из целе енглеске краљевине, велики суд грофовије Вилц, локалне судије, претседници општина и одборници — сви су они преко својих претставника у парламенту предочили парламенту и енглеској влади безбројне злочине јевреја. Они су јавно указали на јеврејске пороке, на њихову похлепност, свирепост, осветољубље, безобзирност и перверзност. Они су оптужили јевреје за уцене разне врсте, за фалсификовање новца и многе друге злочине. Они су оптужили јевреје као револуционарне елементе који изазивају nerede и побуне, који учествују у издајама и организују завере — док енглески народ живи у највећем неспокојству што је предан на милост, и немилост јеврејској тиранији. А кад су сличне оптужбе вршили велики локални судови, не може бити сумње у веродостојност тих

оптужби. Јер ко је судио те и многе друге јеврејске злочине ако не судови?

У вези тога не треба сметнути са ума следећу чињеницу: енглески народ врло добро је познавао своје јевреје, зато их је с правом овако и оптуживао. У то време тај народ је још увек имао здрави инстинкт и супротставио се свом снагом. Јеврејској пенетрацији и све већем усађивању јеврејске онаге у Енглеској. Тиме је борба енглеског националистичког народа против своје јеврејизираних плутократије ушла у закршну фазу...

Међутим, против овога закона није само да су устали сви и свако у Лондону и по грофовијама енглеским, него је и сваки опозициони говор у парламенту коментарисан по селима и варошицама, најчешће путем бројних памфлета. Тако да се до данас сачувало из тога доба најмање 60 таквих антијеврејских памфлета, према признању саме

„Јеврејске кроиике“, 6
април 1906, страна 24.

Тим протестима нарочито су гађани високи достојанственици енглеске цркве који су били пријателјски расположени према овоме закону о давању енглеског поданства јеврејима. Тамо је на пример епископ из Норвика био јавно нападнут. На вратима свих његових цркава биле су излепљене панкарте следеће садржине:

„Његова светост суботом благосиља Јевреје, а недељом Хришћане.“ („Историја енглеског парламента“, свеска 14, страна 1431).

У овим памфлетима изношени су врло јаки разлози против сивога закона. Тако се на пример тврдило да би тиме јевреји у Енглеској постали толико бројни да би елиминисали протестанте са њихових положаја, из трговине и других звања. Богати јевреји купили би велике поседе и утицали би на изборе, постали би чланови Парламента и ишли би до највећих звања. С друге пак стране, сиромашни би јевреји покуљали у земљу те би се повећала беда у толикој мери да би се морали повећати порези. Јевреји би довели у опасност цркву

и државу, а како би били и бројни и богатији они би свакако покушали да заведу своје обичаје и јеврејство као религију у Енглеској. У једном памфлету каже се чак да би се сви богати јевреји из целог света сместили у Енглеску, успоставили једног Месију и изазвали револуцију. Један памфлетиста набрајајући јеврејске пороке упоредио је јевреје тога доба са јеврејима из епохе Хамор Бен Шееман. На једном месту чак се изражава бојазан, да би у току следећих векова неки јеврејин могао постати и извеони Краљ: јер су се својим радом показали довољно способни за то.

Најпознатији антијеврејски памфлет тога доба, под насловом „Примедба на закон о натурализацији Јевреја“ између осталог писао је:

„Има једна извесна особа коју научници добро познају, а која се обично назива „Јеврејин луталица“ који, иако је већ стар 1700 година, ипак ће живети још неколико стотина

година, што ће рећи све док не само наш народ него и сви други народи света не постану робови његових саверника"...

Све су ово били углавном протести установа и корпорација. Али, најзад је устао листом и сам народ у својој индигнацији против јевреја: он је почео борбу анонимним летећим папирима, у памфлетима овакве врсте изражавана је иста бојазан због примања јевреја у енглеско држављанство. Каква је изгледала та борба памфлета сведочи приложена слика о догађајима из 1753 године. (Сл. на стр. 31). На њој се види следеће: Краљица Ана свргнута је са свога споменика и на њено место постављен већ поменути јеврејин Гедеон — са краљевском круном на глави, наслоњен на Мојсијевим таблицама уместо на мачу; лево један обешени Енглеz; иза споменика катедрала Светог Павла коју су под Кромвелом јевреји покушали да купе за своју синагогу нудећи енглеској влади 500.000 фунти стерлинга или данашњих 130 милиона динара.

Дакле све у свему против јевреја су били: народ, сеоске и градске установе, државни апарат и ниже свештенство; за јевреје су пак били: крупни капитал, високо племство и високо свештенство. Зар то није кључ објашњења да је данашњи Кентерберијски епископ могао да недавно служи литургију и моли Бога за спас болшевизма, који је тамође јеврејска творевина?...

Почетком следеће парламентарне сесије, 15 новембра

1753, војвода од Њукастла, брат првог министра Хенри Пилама, поднео је Горњем Дому нацрт законски који је имао да учини неважећим постојећи закон о давању енглеског поданства јеврејима. Јер, гнев енглеског народа против јевреја постајао је све већи.

За јевреје су се изјаснили Секер, епископ из Оксфорда, Драмонд, епископ из Св. Асеф и лорд канцелар Хердвик. Једанаест дана доцније приликом дискусије у Горњем Дому, гроф Егмон узео је реч:

„Народ се не жали због синагога које су јеврејима званично допуштене у Лондону; исто тако он се не жали ни против лепих кућа и вртова које јевреји могу имати. Народ још не мисли да се жали ни због пољских добара која су извесни јевреји ту скоро закупили. Али ја бих желео да саветујем јеврејима и другим неверницима да се задовоље прећутном толеранцијом енглеског народа. Јер ако народ почне збиља једног дана да верује да му је црква угрожена том јеврејском толеранцијом, онда би народ био истински понесен неким религиозним гневом за гоњењем...”

Па ипак, тај законски предлог је повучен! Чувена је из тога доба песма против јевреја коју је енглески народ певао лондонским улицама:

„Господе Боже,
што су били
изненађени
дознавши да ћемо
постати црнци
уместо плавих
верника!”

ЈЕВРЕЈИ У ЕНГЛЕСКОЈ АРИСТОКРАЦИЈИ

О утицају јеврејина Гедеона не само на лорда Валпола већ и на самог Краља Ђорђа II, јеврејски историчар Херц пише:

„По примању бароната за свога петнаестогодишњег сина, није више ишао у синагогу јер су му деца прешла у англиканство. И како је постао ватрени енглески „патриота”, приликом седмогодишњег рата дао је на зајам Ђорђу II 40.000 фунти стерлинга”.

Уосталом цели тај рат финансирао је за рачун Енглеске јеврејин Гедеон.

Па ипак јеврејин Гедеон није се одрекао јеврејства. О томе поменути историчар Херц пише:

„Он је међутим тајно подржавао јеврејске организације. Његова је жеља била да буде сахрањен у португалском јеврејском гробљу, и да се за њега

моли у синагоги. Његов гроб био је украшен легендом о Јосифу и његовој браћи."

Колико је јеврејин Гедеон био у тесној, вези са енглеским племством, види се најбоље из тога што је умирући оставио сав свој иметак од 580.000 фунта стерлинга својој деци и војводи од Девоншира.

О томе наследству писао је историчар Марголт. Гедеонов пак син, како пише гроф Мирабо, оженио се 1766 ћерком судије лорда Цона Ардлеја Вилмота. Град Ковентри из грофовије Кенбрич изабрао га је за посланика у Доњем Дому. Године 1789 он је одбацио своје јеврејско име Гедеон, и узео име своје жене поставши лорд Ардне. Његове ћерке удале су се за три енглеска лорда. Он је био и пријатељ Пита старијег, зато су га Енглези просто звали „Питов Јеврејин“.

Али случај јеврејске породице Гедеон није био усамљен. Гледстонов министар финансија био је потомак јеврејина Гедеона Самсона. Исто тако енглеска аристократска породица Пелегрин Трев потицала је од јевреја из средине XVIII века. Лорд Дониктон, лорд Ландаун и грофица од Норфолка били су потомци јеврејске

породице Пелегрин Трев. Лорд Хауптон и маркиза од Крева потомци су богате сефардинске јеврејске куће Жозеф Дакоста од Протериђ. Ирл од Карнауна такође је потомак јеврејина Мендеза. Лорд Карнијнгфорд потомак је јеврејина Цон Брема, певача на двору у Хановру. Лордови Ленздон, Кавендич, Палниел и Кранбурн имају јеврејске крви сефардинског јеврејина Јакова Бернала. Исти случај и са потомцима Бенђамина Дизраелиа и лорда Беконсфилда. Војвода од Ришмунда, Војвода од Нортемберланда и гроф од Мета ородили су се с јеврејском пародицом Рикарде, а лорд Черстон, лорд Ледлов и лорд Бледислов ородили су се са јеврејском породицом Лопез. Исто тако и гроф ол Крева био је потомак сефардинске јеврејке Кети Дакоста итд. итд. Зар има бољег доказа о јеврејизацији енглеске аристократије. Тако се енглеско-јеврејска плутократија благодарно

јеврејима учврстила. Тако су енглески и јеврејски интереси постали у XX веку једна иста ствар. До душе већ 1858 године јевреји су однели дефинитивну победу. Постали су енглески грађани и изједначени у правима са доморотцима. Добили су право да буду бирани у парламенту. Године 1868 јеврејин Дизраел, иначе лорд Беконсфилд у енглеској аристократији, постао је чак и претседник енглеске владе!

А у XX веку њихов политички уопех још више је порастао. Године 1904 јеврејин Руфус Исак постао је члан Доњег дома, а 6 година доцније постао је прави заступник енглеског Двора. Године 1912 постаје министар правде, а годину дана доцније постаје лорд, под именом „Лорд Ридинг“. Три године доцније постаје енглески амбасадор у Америци, а 1921 чак и вицекраљ Индије! Год. 1926 постаје министар спољних послова, а 1934 постаје „чувар и заштитник пет врата“ (највеће звање које се у Енглеској може имати): пред њим у ствари енглески Краљ приликом крунисања полаже заклетву.

Интересантно је још напоменути да је овај јеврејин постајући аристократа добио име. (Ридинг) баш оног истог

града који је 1753 године најжешће протествовао против примања јевреја у енглеско поданство! Зар то није иронија судбине.

Зато је већ поменути јеврејски писац Илер Белок и могао писати:

„Јеврејин карактерише Енглеску као земљу у којој јевреји могу да нађу све што год имају да траже од Гоја. Било му је допуштено да уђе у све државне установе. А један еминентан претставник јеврејске расе постао је чак и највиши егзекутивни чиновник Енглеске: Лорд Беконсфилд — Јеврејин Дизраел...

СЛИЧИЦЕ ИЗ САВРЕМЕНЕ ЕНГЛЕСКЕ ИСТОРИЈЕ У ВЕЗИ СА ЈЕВРЕЈИЗИРАЊЕ М ЕНГЛЕСКОГ ДРУШТВА

Претходна излагања о увлачењу јевреја у Енглески живот у току XVII, XVIII и XIX века не би била потпуна без података о јеврејизирању енглеског друштва и у току XX века. У недостатку времена да прикупимо бројније и детаљније податке о томе у току

протеклих четири деценија нашега века, износимо само нешто из те епохе — тек толику да се види како јевреји не посустају у свом пакленом раду."

**ЛОРД БИРСТЕД,
ЈЕВРЕЈСКИ
ПРЕТСТАВНИК
ЕНГЛЕСКЕ
ПЛУТОКРАТИЈЕ**

Јеврејин Валтер Хари Мамнујел, односно лорд Бирстед, типичан је претставник енглеске плутократије. Он је директор и претседник многобројних предузећа. Међу овима налазе се следећа друштва: „М. Самнуел енд Ко. Лтд“, „Англо-саксон петролеум Ко. Лтд“, „Англо-мексикан петролеум Ко. Лтд“, „Алијанс Асиранс Ко., Лтд.“, „Азијатик петролеум Ко. Лтд.“, „Батави петролеум Матшапи“, „Иглоил енд Шипинг Ко. Лтд.“, „Еџиптиен енцимилнг Стор“, „Лојд Бенк Лтд.“, „Шел Компани Лтд.“, „Самјуал естејд Лтд.“, „Најнтин твенти-еит Инвестмент Траст Лтд.“.

Сем тога јеврејин, лорд Бирстед, тј. Балтен Хари Сајмнуел је још директор и претседник преко стотине других друштава у свима деловима света.

Отац лорда Бирстеда звао се Маркус Сајмнуел. Он је своју трговачку

каријеру почео као незнатан мали трговац шкољкама у лондонском Гету. Уз помоћ куће Ротшилд он је доцније основао „Транспорт енд Трединг Компани“ и постао један од највећих трговаца петролеумом свога времена. Ортаклук јевреја Маркуса Сајмнуела и Ротшилда умео је врло добро да се наметне за неопходног посредника између произвођача и потрошача, и то на такав начин да су најзад холандски транспорти великог трговца и петролеумског магната Детердинга пловили под енглеском заставом!

Јеврејин лорд Бирстед тј. Валтер Хари Сајмнуел типичан је претставник енглеске плутократије. То је један од принчева англо-јеврејског злата, клике мултимиллионара, без савести, који су да би осигурали своју личну луксузну егзистенцију помоћу прихода до којих су дошли без муке, као и егзистенцију њиховог јеврејског народа, изазвали садашњи рат. Јеврејски

петролејски магнат лорд Бирстед је спекулант без скрупула за кога човечји живот не значи ништа и за кога је његово богатство све. Шта се тиче овога јеврејског спекуланта, хладног рачунције што ће у овоме рату хиљаде, па можда и милиони енглеских војника изгубити животе; за њих је главно што ће као ратни профитери помоћу трговине петролеумом моћи своје и иначе већ огромно богатство повећати до огромних размера.

ЈЕВРЕЈИ УПРАВЉАЈУ ЕНГЛЕСКИМ ЈАВНИМ МИШЉЕЊЕМ

Године 1940 догодио се један карактеристичан инцидент, из кога произлази да је јеврејин апсолутни господар енглеске штампе! У њој се налази само оно што се свиђа јеврејима, само оно што јеврејска цензура дозволи да се саопшти енглеској јавности. Све остало уклоњено је без милости од стране свемоћног јеврејства у Енглеској.

Познати лондонски лист „Дејли Хералд“, лист Радничке странке, добио је новог директора који је члан Конзервативне странке. Овако што, разуме се, може се догодити само у Енглеској, којом управљају јевреји! Ова

чињеница је јасан доказ о томе да су енглески радници од стране јевреја вучени за нос.

„Дејли Хералд“ припада једном издавачком синдикату“, чији је директор јеврејки Јулиус Салтер Елијас, који се данас зове Лорд Сутвуд!

Недавна промена у дирекцији „Дејли Хералда“, који има тираж од 2.000.000 примерака, приписује се искључиво закулисним политичким разлозима. Бивши директор Франсиз Уилијамс изнео је у ревији „Нови Државник“ цео овај скандал јеврејске штампе. Према његовим открићима, он је од јевреја свакодневно добијао тачна упутства о томе шта нам и како има да пише у политичком погледу. Јеврејин лорд Сутвуд хтео је дакле да примора Енглеца Уилијамса да сасвим једнострано пропагира јеврејску ратну политику!

„Ово противљење, пише Уилијамс, достигло је свој врхунац када је забрањено да објавим свој чланак

„Финска лекција савезницима" у облику како сам га ја написао. Шта више када је овај чланак већ био у штампи без мога знања дато је наређење да се чланак обустави. После овога случаја одлучио сам да поднесем оставку, као што би то учинио и сваки други директор листа који води рачуна о своме достојанству."

Јеврејин управља званичним мишљењем Енглеске. Енглески новинар, па, има „слободу" да поднесе оставку. Све ово назива се у Енглеској, којом управљају јевреји, слобода штампе"?

ЕНГЛЕСКА КАО ЦАРСТВО ИЗРАИЉА

Лондонски лист „Тајмс" писао је 1 октобра 1937:

„Израиљско царство није нико други него Велика Британија. Превласт над земљом Израиља (Палестина) има да остане у једним рукама. Енглески престо је у ствари модернизација Давидовог престола. Палестина има да постане најлепши украс енглеске круне.

Јеврејски проблем је највећи политички проблем. Будућа судбина Палестине зависиће од будућности Енглеске.

Ко је освојио Палестину 1917? — Енглези. Стари Јеврејски пророци прорекли су да Јерусалим неће остати у рукама нејевреја. А Енглези нису нејевреји: они су народ Израила. Зато они

пуноправно држе Палестину."

Зар није ово врло значајно што најуглашенији енглески лист овако говори о Јеврејима?

Исто тако познато је да извесни делови енглеског народа такође се сматрају наследницима и израиљског народа и траже за себе титулу „изабраног народа". О томе је писала недељна јеврејска ревија „Истина", у Бечу, бр. 17 од 17 априла 1930:

„Деведесетих година прошлога века „Морнинг Хералд", некада најуглашенији лондонски лист, отворио је јавну дискусију по овом питању. Један члан високог англиканског свештенства дао је следеће мишљење: „Велико и снажно царство, које су пророци нагостили, има да се схвати у материјалном а не у духовном смислу речи. Али ако то нисмо ми, ми чија се снага пружа широм целог света да би смо остварили планове Провиђења, ко би онда то могао бити? Сва обећања у снази, богатству, величини и срећи (која се имају схватити материјално а не духовно као што то Талмуд и јеврејски коментатори кажу) остварила су се у нама. Ми смо инструменти Бога који преображавају свет. Ми шаљемо мисије

на све четири стране света као што је било обећано Израилевом народу. Ако ми нисмо Израил, онда не бисмо имали потребе да радимо на томе. Што се пак мене тиче ја сам убеђен да смо ми Израил, и у томе убеђењу сматрам велико задовољство што нас све континенталне земље мрзе.

Међутим не треба схватити истоветност Енглеске и Израила само у преносном смислу речи, него у буквалном и физиолошком. Англо-саксонска раса треба наиме да претставља праву хебрејску расу. Пре извесног времена појавила се једна књига која је штампана пре 30 година, под насловом „Англо-Израил и јеврејски проблем“. Десет изгубљених јеврејских племена пронађена су и изједначена са англосаксонском расом.“ У Енглеској постоји ево већ десетак година „Британско-Израилско удружење“ које преко своје ревије од 15 хиљада примерака шири мишљење да су баш Енглези оних десет изгубљених јеврејских племена“....

ЈЕВРЕЈСКА ПРИЗНАЊА

Године 1925 изашла је у Њујорку књига јеврејског писца Луј Левисона „Израил“. Ова књига је низ врло интересантних јеврејских признања, која сведоче да ће јеврејство увек и у свим околностима бити једно туђе тело у унутрашњости сваког народа и хоће то да остане. Ова искрена исповест јеврејска принуђује све нејеврејске народе да се бране од јеврејске опасности. Она је најбољи доказ одбранбене анти јеврејске борбе против

угушивања од стране јевреја.

На страни 34 у књизи Левисоновој „Израил“ читамо:

„...Непрекидно постојање јеврејства од пада Вавилона до Француске револуције, период од прилике 2.300 година, доказује да постоји једна нација без формалних атрибута који су потребни да би се један колектив сматрао националним.“

На страни 25 и 26:

„... И ипак доноси (јеврејин) собом у свима политичким реакцијама још нешто друго: наиме, интернационалну свест. У крајњем случају он осуђује интернационалну предрасуду. Па ипак за њу везује....“

На страни 107 се налази:

„...требамо ли да престанемо да постојимо, да осећамо да радимо (тргујемо), оно што смо увек били оно што смо увек осећали, и оно што смо радили? Одговор гласи: Ви не смете ништа напустити од онога што имате, осим евентуалне лудорије да се претопите.“

На страни 248, јеврејин Левисон признаје:

„...Сваки јеврејин који своје порекло пориче или га се стиди, и стапа се са народом у коме живи, не издаје само свој народ, него такође све народе....“

На страни 202,

ЧИТАМО:

„...у целом свету живимо на рачун других. Ми радимо у унутрашњости једног привредног предузећа, које је створено од других. Културно и економски тргујемо са основним вредностима, вредностима ранијих нараштаја које су други створили...”

На страни 223 и 224, јеврејин Левисон открио је следеће:

„...Ми смо још увек бунтовници, рушиоци, у погледу тражења апстрактне правде. Ми смо непријатељски расположени према светости државе и страствено се боримо за остварење једног месијанског краљевства на земљи. Па ипак то нас све нимало не чини странцима. Ми доминирамо културу западних народа благодарећи нашем карактеру и нашим сталним духовним способностима. Да, ми хоћемо да останемо јевреји...”

Изјаве овога јеврејина Луја Левисона толико су јасне и прецизне да им је сваки коментар сувишан. Ова јеврејска исповест поклапа се по своме унутрашњем значењу са признањима његових расних суграђана: Маркус Ели Равец, Бел Кајин и Бернард Броун писац књиге од Фараона до Хитлера — шта је Јеврејин, 1933, Чикаго.

На страни 169 тога дела овај јеврејин цитира следећи пасус из књиге „Ви, господо” од једног другог јеврејина Мориса Самуела:

„Наше мрачно једнобоштво вечито је непријатељ вашег Бога. Ви сте подли безобразници и за нас сте само руља. Ми смо усвојили ваше обичаје, ми говоримо вашим језиком, ми смо усвојили ваше одлике, делимо вашу земљу и све што сте на њој створили — па ипак је јеврејин изван хришћанског света, његово стварно учешће у вашем животу кобно је по вас. У уметности ми смо у другом плану, али зато смо ми пак с друге стране створили страхан број револуционара, социјалиста и радикалиста. У разним гранама науке, чисте науке, у књижевности и у пластичним уметностима ми смо увек били народ мање вредности. Јер ми смо рушиоци и остаћемо увек рушиоци! Сасвим је све једно шта ћете ви учинити, ништа неће моћи да задовољи наше захтеве и наше тежње. Јер ми ћемо вечито рушити зато што нам је потребан један свет који нам одговара...”

Ово збиља јеврејско признање довољно нам казује. И овде дакле поново налазимо грандоманску болест јеврејске расе која се бруталном искреношћу износи. Како се све то до тавчина подудара са Талмудом и са другим јеврејским плановима о светској превласти

јевреја? Нарочито са „протоколима Сионских мудраца“.

Јевреји дакле отворено кажу да је јеврејство вечито и да су јевреји заклетни непријатељи нејеврејских народа и човечанства. Зар се онда може пребацити нејеврејским народима што се бране против овога највећег непријатеља? Зар се може пребацити нејеврејским народима што настоје да униште јеврејску опасност по цели свет? Јеврејин Хенри Јорк-Штајнер, написао је 1928 године на страни 500 следеће:

„Ни у једној држави на свету, они (јевреји) не пролазе боље него у енглеском царству, чије установе и предузећа распрострањена по свету пружају њиховим пословима и њиховом предузимачком духу занста јединствену подршку. Енглеска је једина земља која овим јеврејским буржуима пружа прилику да своју политичко-дипломатску активност развију до највишег степена. Један јеврејин био је претставник енглеског Краља у Палестини а у државним питањима траже се савети од јевреја.“

Тако је било већ 1928 године. Од тада се ова ситуација још погоршала. У току последњих 12 протеклих година знатно се повећао број јевреја који су у својим рукама држали највише положаје. Данас Јуда влада у Енглеској, а

енглески народ бори се за јеврејске циљеве, као што је то под јеврејским утицајем чинио француски народ све до свога војничког и политичког слома. Али као што је француски народ вођен јеврејштином, био потучен до пропасти, исто ће тако бити и са енглеским народом, али само у још већој мери. Крв ова два народа пада на Јуду...

У 1934 години јеврејин Самјуел Рот објавио је у Њујорку једну врло занимљиву књигу под насловом: „Јевреји морају живети?“ На страни 56 те књиге, читамо:

„...Ми смо, изгледа, у почетку били помало заплашен народ и наша главна мана била је тада, као и данас паразитизам. Ми смо један грабежљив народ који живи од рада и милосрђа осталог света.“

На страни 64, он каже:

„Овде бих желео да потврдим чињеницу, да је против-јеврејски покрет тако природан, да га се једноставно

може означити, као један од првих нагона човечанства, један од значајних нагона помоћу којих се, једна раса рани од потпуне пропасти. Ово не могу довољно да нагласим. Против-јеврејски покрет није предрасуда, како то јевреји желе да увере свет. То је дубоко укореењени напон који је постао у сваком човеку. Он остаје незапажен, као и сви други нагони само-одржања, све док се не појави неки дагађај који га пробуди..."

„...Нема случаја код кога јевреји не би заслужили кобне последице огорчења својих прогонилаца..."

На страни 65 омакло се јеврејину Самјуелу Роту следеће признање:

„...Ми смо још увек потомци Аврама, Исака и Јакова. Ми продиremo у стране народе под изговором да бежимо од прогона, ми који смо најстрашнији прогонитељи који су икада забележени у анализама човечанства."

Јеврејин Самјуел Рот признаје, да су јевреји од самога почетка били народ готована, који је као такав живео међу другим народима. Он чак потпуно признаје и оправданост антијеврејства, и што је још важније сасвим отворено признаје да су Јевреји непријатељи човечанства.

Лист „Кристиан Фре Прес" који излази у Лос Анђелосу (Калифорнија), у своме броју 6/1937 донео је

извод из дела „Тхе Форерунерс оф Кристианиту" чији је аутор јеврејин Адолф Данцигер. Ту се каже:

„Јевреји се сами у дубини свога срца називају божанским открићем и изабраним божјим народом и уображавају да су по неком природном праву изнад осталог човечанства."

„У својим многобројним путовањима које је рабин Акиба предузимао у циљу вршења револуционарне пропаганде међу јеврејима, проповедао је (лета господњег 80-132) увек потребу за јеврејским царством. Да би постигао овај циљ, изазвао је револт Бар Кохба који се завршио растурањем јевреја под владом Адриена 130 године. Али јеврејство је ипак преживело, јер јеврејима није било допуштено да изгубе „Наду у Месију", која је требала да и даље живи у њиховим срцима и мислима да ће на крају ипак бити основано јеврејско царство у коме ће они моћи да владају светом."

Да ли јеврејство може још увек порицати, и поред овако убедљивих доказа и јасних одређених признања из јеврејских уста, да се оно труди да завлада светом и да све остале народе упрегне у свој

јарам? Да ли јеврејство још увек хоће да нејеврејске народе убеди да су „Протоколи Сионских мудраца“ у којима је изнет план о Јеврејској завери против нејеврејског човечанства, само фалсификат?

Јеврејство може бити уверено да се више неће веровати оваквим покушајима одрицања. Нејеврејски народи све више увиђају страховит злочин који Јуда хоће да учини према човечаству. Они ће ускоро од јеврејства затражити да им о томе положи рачуна.

Под насловом „Јеврејство се не одриче својих планова; о доминацији над хришћанством у овету“, румунски лист „Порунца Времи“ објавио је средином 1940 год. од свога лондонског дописника приказ једног чланка изашлог у лондонској јеврејској ревији „Тхе Јидиш Веклу“. У томе листу један јеврејин пише следеће:

„Јеврејство никако није одустало од својих планова о светској доминацији, као што то неки мисле. Свет може спасти само јеврејски Месија. Израилћани не могу и не смеју напустити мисао о триумфу јеврејства.“

Мислимо да ће јеврејство, коме је ударила у главу лудост за величином, ускоро

бити враћено разуму. У Европи ће јеврејство ускоро престати, и то потпуно, да потпуно одигра овоју улогу, а у Сједињеним Државама и на крајњем Истоку, као и у другим прекоморским земљама, јеврејско питање постаће тако оштро, да ће се и тамо наметнути питање о његовом дефинитивном решењу. Јеврејски сан о владању светом пропашиће заувек.

**ЈЕВРЕЈИ
КОНТРОЛИ
ШУ ПРЕКО
500
БИОСКОПА
У
ЕНГЛЕСКО
Ј**

Мађарски јеврејин Корда управља многобројном јеврејском групом за производњу филмова који дају тон енглеском јавном мишљењу. Јеврејски краљеви енглескога филма су три брата: Изидор, Морис и Марк Острер, синови јеврејских емиграната из Пољске, дошли око 1840 и настањени

северно од Лондона. Они данас контролишу сотине биоскопа и кафе-концерата у Енглеској.

Какво преобладајуће место они заузимају у енглеском филму, показују следеће чињенице:

Изидор Острер је председник „Гомон Бритиш Пиктир Корпорейшн Лтд“ као и пет великих биоскопских синдиката. „Комон Бритиш Корпорейшн Лтд“ поседује, поред својих биоскопа, већину капитала и у осам других кинематографских предузећа, као и већину у четири филмска друштва. Свако од ових друштва располаже извесним бројем других кинематографских предузећа и биоскопа. „Гомон Бритиш Корпорейшн Лтд“ функционише поред осталог и као главни експлоататор за предузећа која се налазе у „Бенерал Театр Корпорейшн Лтд“, или су по контролом истог. Његов властити капитал у акцијама пење се на 6,25 милиона стерлинга или око 1,625,000.000 динара.

Марк Острер из фирме браћа „Острер“ је директор и председник 26 филмских друштва. Поред тога, он је председник и директор

предузећа која зависе од Исидора Острера.

Трећи брат, Морис Острер, не само што је непосредно заинтересован у већини предузећа своје браће, него поред тога управља са још 12 других филмских друштва. Поред тога он стоји у тесним везама са једним недељним листом који достиже три стотине хиљада примерака по издању.

Многобројна кинематографска друштва којима управљају браћа Острер делимично претстављају гигантска предузећа. Тако на пример акцијски капитал „Провенсијал Кинематограф Титр Лтд“ коме припадају седам биоскопа и биоскопских синдиката, пење се на 3,2 милиона ливра стерлинга или око 832,000.000 дин. Поред тога оно поседује директно или преко својих филијала још 12 других кинематографских друштва и отприлике стотину позоришта.

распрострањености
утицаја јеврејске
продукције на енглеску
публику добија се права
претстава када се зна да
„Гомон Бритиш Пиктир
Корпорейшн Лтд" у
овоме тренутку поседује
у Великој Британији
око 350 биоскопа које у
току недеље посети
просечно око три
милиона лица! Пре
кратког времена
„Гомон Бритиш Пиктер
Корпорейшн" и
позориште „Одеон"
ујединили су се, што
према подацима
јеврејских листова
претставља посао од 20
милиона ливри
стерлинга или око
5.200,000.000 дин.!

Позориште „Одеон"
имало је за директора
јеврејина Оскара Дајча.
Он је директор девет
великих енглеских
филмских друштава.
Позориште „Одеон"
контролише у свему
отприлике 200 биоскопа
и располаже капиталом
од шест милиона ливри
стерлинга или око
1.360,000.000 дин.

После фузије
позоришта „Одеон" и
„Гомон Бритиш
Корпорейшн Лтд" ове
две фирме контролишу
преко 500 биоскопа у
Енглеској. На овај
начин енглеска
филмска индустрија
пружа јеврејштину не
само најшире
могућности упливисања
на енглески народ него
истовремено
претставља и предузеће

са огромним
профитом.

ЈЕВРЕЈИ У БРИТАНСКОЈ ВОЈСЦИ

У активној
британској војсци
има исто толико
мало јевреја као и у
француској војсци.
Али зато су се
јевреји како у једну
тако и у другу
војску вешто
увукли у војне
заводе и депое, где
су заузели најбоља
места. У британској
као и у француској
војсци, јевреји су
имали једино за циљ
да „новче" рат и да
извуку из њега што
веће користи за себе
и своје саплеменике.

Енглеска
штампа, као и
француска штампа
пре ње, све више
увиђа подмуклост
ових махинација и
срамне јеврејске
похлепе за добити.

Познати
енглески лист
„Сундај Експрес" од
22 јануара 1940
истиче у вези са
писањем
лондонског листа
„Тхе Патриот" од 8
февруара 1940, један
карактеристичан
пример овога
увлачења Јевреја у
британску војску.

Огроман број
јевреја избеглица из
средње Европе

запослен је, према писању „Сундај Експреса“, у енглеским заводима за израду војне одеће. Тако је кројачки занат Енглеској више него икада раније постао изразито јеврејски монопол. Јеврејски елементи који су емигрирали у Енглеску а који су доскора били великим делом без посла или су живели несталним, скитничким животом путујућих трговаца, дочепали су се одједном осигуране егзистенције и добре плате. Сем тога добили су потпуно нове војничке униформе, а одмах затим и само енглеско поданство, те су постали прави узор стопроцентног британског буржуја! Тим поводом писац поменутог чланка у „Сундај Експресу“ вели:

„Енглеско поданство и војнички шињел ускоро ће се моћи да добије за један „лилихип“. Један функционер из Бломс-бури, који се и сам осведочио у истинитост овог угњездавања јеврејских емиграната у енглеску војску, признао је: „Заиста седам стотина ових јевреја већ се увукло у енглеску војску и обукло војничку униформу, док се исправе хиљаду других још испитују у „Интелигенс Департману“. Јевреји се не узимају за активну војску већ се упућују само у депое, где се воде као специјалне јединице, под називом „Компани оф Пионцер Корпс“. Разлог за ову званичну забрану узимање јевреја у активну војску јесте свакако тај, да их Немци не би одмах стрелили

чим падну у њихово заробљеништво. То је једини разлог због којег британска влада не жели да их изложи опасности рата. Велики број тих јевреја ступио је у брак. Њихове жене примају, наравно, исту помоћ као и жене британских војника. Њихове жене могу да траже рада и не устежу се од тога. Оне жене пак које не желе да раде примају поред редовне државне помоћи још извесну награду од једног добротворног удружења.“

Ово је извештај једног британског функционера. Из њега се јасно види да се захваљујући британској влади овај рат води у корист јевреја. Они не морају да иду на фронт, имају рада, хлеба, одела, енглеско држављанство, указује им се пошта као браниоцима отаџбине, њихове жене добијају исто тако рада, државне помоћи, награде добротворних установа!

ДАФ КУПЕР И РАТ

Даф Купер, бивши министар британске морнарице, је један од чувених потстрекача овога светскога рата. Он је син познатог енглеског лекара Сер Алфреда Купера чија жена

Агнес потиче од јеврејске породице Штајн. Породица Штајн емигрирала је из Немачке у Енглеску око 1800 године. Жена Дафа Купера, леди Дијана Манерс, појавила се у своје време као глумица у служби Макса Рајнхарта тј. Голдмана, у Салцбургу. Покојни јеврејин Ото Кан из познате америчке банке Кун, Леб и Компанија, кум је Дафкуперовог детета.

Даф Купер налазио се почетком 1940 године на путовању по Сједињеним Државама у циљу одржавања предавања. У својим предавањима он је вршио пропаганду за улазак Сједињених Држава у рат на страни источних демократија: Енглеске и Француске.

Истовремено овај јеврејин по пореклу вршио је пропаганду и у корист јеврејства.

Даф Купер је почетком 1940 говорио у Вашингтону на једном ционистичком скупу и као јеврејин по пореклу, изјаснио се одлучно за јеврејство.

КОЛИКО ЈЕВРЕЈА ЖИВИ У ВЕЛИКОЈ БРИТАНИЈИ?

Према извештају јеврејског листа „Јеврејски живот“, који излази на руском језику у Харбину, бр. 20 од 12 маја 1939 год. у

Енглеској, њеним колонијама и доминионима број јевреја износи:

Лондон	234 000	Манчестер	37 000
Леедс	30 000	Глазгов	15 000
Ливерпул	7 500	Бирмингем	6 000
Аустралија	23 000	Индија	8 000
Нови Зеланд	3 000	Родезија	38 000
Одеон	2 500	Јамајка	2 000
Ирска	4 200	Канада	156 720
Африка	102 000		

Мање јеврејске општине налазе се још и у Гибралтару, Малти, Кипру и другим британским колонијама.

Пошто ови податци потичу из чисто јеврејског извора, то се изнети бројеви могу сматрати мањим од стварних.

АМЕРИКА ИЗ 1940

„Америчанско-јеврејски годишњак 5.700 за 1940 годину, у Филадельфији донео је између осталог и следеће статистичке податке у Сједињеним Америчким Државама.

У Америци има 4.500 градова у којима живе јевреји.

Године 1930 било је међутим 3.140 места у којима је било јевреја. Број јевреја у Америци достиже 4,831.180. Само у држави Нујорк живи 2.340.000 јевреја што значи 17,24% целокупног становништва. Затим долази Трансилванија са 259.000, Илиноа, са 398.000, Њуцрсеј са 259.000, Масахуец са 239.100, Охио са 187.900, Калифорнија са 157.000 и Мичихен са 100.000. У Америци има 181 јеврејских листова од којих 11 дневника. Они су писани јудео-немачким дијалектом (јидиш). У Конгресу у Вашингтону седе шест јевреја који припадају демократској странки Франклина Рузвелта. Двојица су из Њујорка, један из Чикага а један из Филадельфије. Има такође и два федерална гувернера — јевреја: Анри Хонрер гувернер Чикага и Херберт Х. Леман, гувернер Њујорка.

Како су ови, и многи други подаци који се нижу на 790 страница овога годишњака, искључиво јеврејске провенијенције — није тешко закључити да је утицај јевреја у Сједињеним Америчким Државама куд и камо већи.

Да је то тачно, сведочи нам следеће:

Америчански лист „Бранилац“ који излази

у Вичиту јавио је у своме октобарском броју из 1938 године, да је командант „Протестанстких ветерана у Сједињеним Државама“ пуковник Пирсон Б. Броун објавио, да је његова организација одлучила да свој глави стан пренесе из Њујорка у Њу Церсеј.

У једном јавном саопштењу командант је изјавио:

„Јеврејски елемент у Њујорку толико нас гони и шиканира да смо решили да одемо из Њујорка и овај град сасвим препустимо одлично организованог јеврејској мањини, која га привредно и политички контролише. На овај начин створено је од аријевске већине јеврејско робље.“

Према томе се у Америци с разлогом Њу Јорк (Нови Јорк) сматра као Јев. Јорк (Јеврејски Јорк)!..

Како ли мора да стоји сад са јеврејизацијом овога града, када једно америчко удружење бивших ратника није могло да нађе други излаз већ да бежи од јевреја?...

Амерички бивши учесници у рату беже пред Јудом у својој

сопственој земљи! То заиста много казује.

ЗАКЉУЧАК

Иако су сва досадања излагања само један мали део истине о корену јеврејства у енглеском народу, ипак су и она довољна да се недвосмислено увиди сва разлика између енглеског народа и његових плутократских управљача, дакле експонената јеврејског капитализма. Према томе и данашњи рат који је званична Енглеска одавно тражила и припремала против национал-социјалистичке Немачке с правом се има схватити као одмазда енглеских јевреја због прогонства њихових саверника у национал-социјалистичкој Немачкој. Када су ту мисао — просту али тачну — јавно истакли извесни европски јавни радници на почетку енглеско-немачког рата, сматрани су фантастима или немачким агентима. Међутим потоњи догађаји то су потврдили. Прилазак Енглеске на страну бољшевика у немачко-совјетском рату, још један доказ је више да је улазак Енглеске у рат био дело енглеских јевреја и јеврејизираних енглеских племића. Зашто? — Зато што су јевреји створили бољшевичку револуцију од 1917, одржавали је

терором и мистицизмом преко двадесет година, док нису најзад увели поробљени и изгладли руски народ на гилотињу. Тако су се јевреји са Темзе нашли заједно са јеврејима са Волге и Урала: у заједничкој работи негирања европске и хришћанске цивилизације и спречавања пробуђеног национализма европских народа да вулкански избије и омогући нову, праву заједницу европских народа. Јер друкчије се не може разумети парадокс да господа у цилиндрима и они у качкетама сарађују тесно у борби против новог европског национализма! Јер и под цилиндром и под качкетом данашњих савезника тече једна иста крв, развија је једна иста мисао: јеврејска крв и јеврејска мисао о коначној влади светске јеврејске републике.

Јевреји и француска катастрофа

ЈЕВРЕЈИ У
ФРАНЦУСКОЈ
ДЕМОКРАТИЈИ

Посматрајући хладно догађаје, без и мало уобичајене српске бољећивости или готових предрасуда, може се с правом рећи да је француска версаљска држава рањена а њена Трећа Република неповратно отишла захваљујући највећим делом јеврејима и њиховим творевинама. Исто онако како су били угрозили Вајмарску Немачку, тако су јевреји били угрозили и Версаљску Француску. Само немачки народ се тргао и потиснуо своју назови демократију да би спасао себе; француски народ сматрао је, напротив, да је демократија врло висока цена за његово ослобођење — зато је страдао а да демократију ипак није могао спасти. Он, је робовао једном уставу (од 1875) који му је без мало те не дошао главе: уз велико и фатално учешће јевреја.

А јевреји су почели своју добро познату игру у овој земљи још од Револуције. До Револуције, дакле до увођења демократије, Француска је била у врло оштрој мери поприште борбе народног гнева против јеврејске упорности. У томе, Француску је ваљда превазилазила само Енглеска из 18 века. Још Карло VI, својим указом од 17 септембра 1394, наредио

је да се сви јевреји протерају из француске. Али ипак да могу продати своја имања, с тим да претходно исплате своје дугове. Међутим било је провинција у којима су јевреји остали и даље, па чак уживали и неку врсту привилегија. Поред Дофинеје, Провансе, то је још био случај и са Бордоом и Бајоном — где су живели сефарди: јевреји одбегли из Шпаније и Португалије. Они су овде живели као „нови хришћани“ — дволичним религиозним животом, дакле камуфлирани.

Положај јевреја у Француској био је час повољнији, час гори. Али од Луја XIV почиње јасније диференцирање јеврејског питања. Анексијом Алзаса, Француска добија нове јевреје (ешкеназе). Луј XIV из политичких разлога дао је овима извесне повластице, али је народ протествовао, час јаче час мање, сразмерно утицају идеја хуманиста, енциклопедиста и сличних.

Под Лујем XVI јевреји су углавном били добро

третирани: благодарећи лифранту краљевске војске, алзашком јеврејину Серф Беру, који је због својих послова довео у Париз читаву једну јеврејску колонију (до тада је јеврејима био забрањен приступ у Париз).

Из потпуно разумљивих разлога јевреји су дочекали 1789 годину: једнакост у правима, коју је прокламовала Декларација човекових права, таман им је добро дошла. Али баш тада почиње истинско

антијеврејско с у Француској. Број алзашких посланика који помагали антијеврејски покрет и тражили проширење постојећег против јевреја, донесу нове. Алзасу народ отиоштро насрће на њихову враћајући им драго.

Први пут је постављен проблем на француске скупштине 23 1789 год: у вези религиозног убеђења поред свих на разбарушеног и покварењака питање једнакости равноправности тада било решено

проширења грађанских права која је наговештавала Декларација човекових права. Главни противник јевреја у тој дискусији био је алзашки посланик Ребел. Главни пак браниоци били су ни мање ни више него Мирабо, Робеспјер, Дипор, Варнава и опат Грегоар и Клермон Тонер. И овај се покушај свршио неповољно по јевреје.

Поред разних доказа да је и у Француској било с времена на време анисемитског покрета, наводимо и случај чувене Драјфусове афере кад је тим поводом француско јавно мњење било формално подељено на два фронта: за и против јевреја. Из те епохе ево у преводу текст донесене изборне плакате једног посланичког кандидата која је сва у антијеврејском духу:

СКУПШТИНСКИ ИЗБОРИ ОД 22 СЕПТЕМБРА 1889 ГОД.

Тра-та-та! збијмо своје редове
— Ту наду Француске
Тра-та-та! збијмо своје редове
Напред, Гали и Французи!

Ад. Вилет, кандидат антијеврејски IX кварта 2-ог изборног округа
Бирачи,

Јевреји су само зато велики што смо се ми скљокали!...

Устајмо!

Њих педесетак хиљада су једини корисници безнадног и страшног рада тридесет милиона Француза који су постали њихови дрхтећи робови. Не ради се о вери. Јеврејин је припадник једне расе која је непријатељска нашој.

ЈЕВРЕЈСТВО — ето непријатеља!

Кандидујући се дајем вам прилике да са мном протестујете против јеврејске тираније. Протестујте дакле, па макар и само за част!

Други пут питање се поставило 21 децембра исте године и на истом месту: у вези примене

Али десет дана доцније јевреји шаљу једну петицију Народној скупштини односно не сви јевреји већ само сефарди (јевреји из Бордоа и Бајоне) који су се као „Французи мојсијеве вере“ позивали на раније повластице и повеље које су им француски краљеви давали. Известилац скупштински по овом питању: чувени Таљеран одиграо је своју улогу. Десница је пуна два часа демонстрирала, па ипак је Скупштина донела одлуку да се сефарди изједначе у правима са Французима!

Али сада воде јеврејску акцију ешкенази (алзашки јевреји) и париски јевреји — јер су погођени овим подвајањем од своје крвне и верске браће. Они користе париску општину (где су већ париски јевреји имали извесног утицаја) и адвоката Годара, те подносе једну петицију Скупштини да се и њима да исти статус као и сефардима. Скупштина се оглушила о, ову молбу, јер се стало на гледиште да би њена повољна одлука могла евентуално изазвати

праве пограме јевреја од стране француског народа.

У вези доношења закона о давању француског поданства странцима, јевреји опет покушавају изједначење својих права са старим и новим Французима. Опет они шаљу једну петицију Скупштини. Али како је Скупштину више занимало бекство Луја XVI у Варен (маја 1791 год.), јевреји доживеше нов пораз.

При свем том они нису губили наду. Њихова упорност уродила је најзад плодом. На седници Скупштине од 27 септембра 1791 год. санкционисан је Устав. Посланик Дипор у последњем тренутку пред распуштањем Скупштине успева да се изгласа једнакост јевреја у грађанским правима! Но противници овог закона успели су бар да се отпишу сељачки дугови у Алзасу чији су повериоци били јевреји.

Дакле, јевреји су ипак успели: захваљујући својим разним

добропознатим сретствима којима су утицали на тадашње политичке клубове: жирондинаца, јакобинаца и других. Од тада па све до коначне пропасти француске демократије.

ЈЕВРЕЈИ У ПОЛИТИЦИ

Изборна победа Народног фронта маја 1936 године у ствари била је прва велика политичка победа јеврејског колектива у Француској. Дотадањи рад и успеси јевреја у Француској нису били ништа друго до мањи или већи успеси јевреја појединаца или појединих јеврејских група или породица. Сви планови, сви напори јевреја у Француској у току целе друге половине 19 века тек тада су успели: Узимањем политичке власти у своје руке — уз минималну скоро никакву контролу једног јевреизираног Парламента.

У којој је мери та власт дошла 1936 године у јеврејске руке најбоље се види из физиономије Првог кабинета Народног фронта, који је, разуме се, носио Леон Блум! Тај јунски кабинет Леона Блума значио је апсолутну политичку победу јеврејства на европском континенту! Од каквих је последица он био по

даљу судбину Европе, није тешко погодити кад се зна: да је он продубио смисао грађанског рата у Шпанији и изазвао међународну интервенцију у њему; да су тада пресечени сви мостови евентуалног зближења Француске и Италије и часног споразума Француске и Немачке; да се Француска сасвим иако непотребно реморкирала за Енглеску — ону исту Енглеску која се гордо прокламује отацбином Израиља!..

Јунски кабинет Леона Блума скупио је између осталих и следеће јевреје:

Претседник владе: Леон Блум, јеврејин из Алзаса, чија је мајка активно учествовала у Париској Комуни 1871 као агитаторка по улицама Сан Денија; мултимиллионар, акционар у предузећу „Хиспано Суиза“; његов је син као инжињер радио чак и у Борским рудницима; писац порнографских књига чију је садржину потврђивао и

својим властитим животом (женио се пар пута и имао поред осталих метреса и жену Жоржа Монтела коме је накнаду за „толерантност“ дао изборни мандат и учинио га министром агркултуре).

Генерални секретар Претседништва владе: Блок, један из утицајне јеврејске породице Блок.

Шеф кабинета Претседништва владе: Блумел, који је општио са својим претседником искључиво на хебрејском језику.

Министарство рада: Драјфус, шеф кабинета (један од безбројних Драјфуса чији су се прсти протезали над свим секторима француског јавног живота).

Министарство спољних послова: Вормзер, један од утицајних секретара.

Министарство просвете: Жан Зеј, министар (који је називао француску државну тробојницу клозет-папиром; који је одржавао Јавно љубавне односе са јеврејком Маре Вел, чланицом Опере Комик; који је на познати начин дезертирао и послат због тога од Римског суда у депортацију); човек који је држао скоро

безпрекидно тај ресор неколико година. Његов шеф кабинета био је Абрахам.

Подсекретар при том истом министарству била је позната чивутка госпођа Браушвиг, а њен секретар Вајл.

Министарство јавних радова: Вајл, секретар;

Потсекретаријат при министарству руда: Блум — Пикар; шеф кабинета министарства трговачке морнарице: Грег, шеф кабинета.

Стални комитет при министарству народне привреде: Каен-Салвадор, генерални секретар (један од многобројних Салвадора);

Министарство војске: Вајл, шеф парламентарне службе, одељак за научна проучавања: Велхеф, специјални секретар.

Претседништво Државног савета: Гринбаум Бален и Каен-Салвадор (отац) — два јеврејина од пет претседника!..

Сувише би нас одвело приказивање афера и аферица

које су имали ови
великодостојници
политичке власти у
Француској Јованке
Орлеанке! Али ће за
добронамерног
Европљанина и ово
бити довољно да боље
схвати скорашњу
трагедију Треће
Републике и обнову која
се данас брзо и успешно
спроводи под егидом
седог маршала Петена
који спрема Европи
једну нову, истинску
Француску без које се
неће створити један
трајан европски
поредак...

Горе приказани
јунски кабинет
Народног фронта тим
поразније владао је
Француском што је
рачунао са једном новом
Народном скупштином.
Та Скупштина остаће
као најцрња мрља у
историји
парламентаризма: као
највећи разлог његове
неповратности! Јер
избори од маја 1936
увели су у Бурбонску
палату поред толико
деструктивних
елемената политички
говорећи, још и масу
јевреја за чије је
мандате стварана једна
специјална изборна
техника: Тако да док је
Радикал-социјалистичка
странка Едуарда Ериоа
била скоро скроз
масонизирана,
Социјалистичка
странка Леона Блума
била је скоро скроз
јеврејизирана!
(мултимиллионер Луи —
Луи Драјфус — опет

један Драјфус! —
милионер антиквар
Жанас, Лазурик,
Жил Мок, Грумбак,
Шрамек и т.д.).
Тако да је у самом
Паризу
Социјалистичка
странка
кандидовала
најмање једну
трећину све самих
јевреја: Хиршовиц
(IV кварт), Вајл —
Киреј (V кварт),
Блок (VII кварт),
Фарман XII кварт),
Кан (XV кварт),
Херман (XIX кварт),
Голдски (XX кварт),
Голдчид (Неи) и
многе друге.

ЈЕВРЕЈИ И ШТАМПА

Говорећи о
фаталном утицају
јеврејске штампе на
духовни и
политички развој
Француске Треће
Републике, мора се
почети најпре од
фамозне Агенције
Авас која је
ривализирала са
енглеском
агенцијом Рајтер у
давању нетачних
вести у току
последњег рата —
заводећи не само
светско него и само
француско јавно
мњење. Још су у
свежем сећању
„победе" које је
Агенција Авас
налазила на
бојиштима у
Фландрији, на Соми
и другде — победе

које су се завршиле једном беспримерном катастрофом француске војске, војске једног народа који је у истини био велики (такав ће несумњиво и остати) али и сувише необазрив према својим јеврејским интрузијама које му без мало не дођоше главе!

Никакво чудо кад се зна да је Агенцију Авас основао 1835 год. јеврејин Шарл Л. Авас. Домашај и утицај ове агенције нарочито су порасли после 1902 год. кад је иста добила монопол за пласирање огласа по листовима и за улично растурање ових листова. Тиме је француска штампа постала роб Агенције Авас од чије је благонаклоности зависило да ли ће се један лист пласирати у јавности и живети, или не. А одатле она је отишла и даље: увлачила је своје прсте у привреду, у Парламенат и свуда тамо одакле се могло дириговати. Тако да је она у крајњој анализи постала за непуне две деценије прави диктатор француског јавног мњења.

За ту и такву моћ она има да захвали своме јеврејину Жаку Штерну који је све доскора водио или контролисао следећа друштва: Друштво француске радионије, филијалу Авас у Белгији, Друштво за

публицитет, позориште „Ле Занал“, велику Ревииу де Монд, издавачку кућу Ашет,, Ажанс Паризиен, Креди Публисите, Сосиете Еуропен д Публисите, Компани д Експлоатасион д гранд марк, Афишаж д Консеј Минисипал, Компани Еуропен д Тике, Радио — Пари итд. Поред тога она је имала и толико званичних, повлашћених функција: као пропаганду у колонијама коју је водила за 30 милиона франака годишње субвенције.

Највећи француски дневни лист „Пети Паризијен“, са преко два милиона дневног тиража, био је у јеврејским рукама. Ово је био не само најчитанији него и један од најутицајнијих листова у Француској. Од једног његовог чланка зависила је судбина не само толиких појединаца и предузећа, него и читавих влада у Француокој и режима ван ње. Његово је мишљење било нарочито меродавно за кредите малих

балканских земаља — које су му плаћале — поред редовних годишњих трибута још и специјалну цену за овај или онај зајам! Његова власница била је јеврејка Дипуи; (рођена Елен Браун-Бровн). Главни уредник био му је такође јеврејин: Блок. Па и главнији сарадници: Е. Жакоб, Ловел, Мејер, Параф, Морис, Вормзер, Се, Салмон, Агион,, Вертхајмер и други.

Ништа боље судбине није био ни угледни „Фигаро“ у лист француске елите и духовне аристократије, кога су водила позната пера Владимира Д Омерсона и Лисијен Ромиеа. После смрти корзиканца Франса Котиа, парфимерског магната и сопственика ружиних поља у Бугарској, власништво овог листа прешло је у руке његове удовице која се преудала за румунског јеврејина Каца, званог Коткареано. Иначе његови јеврејски уредници или сарадници били су између осталих и: Лара, Рајхел, Херцог, Воновен, Хан, Бауер, Берштајн, Вандерен.

Вечерњи лист „Ентрансижан“, чији је дневни тираж достигао 800.000,, примерака био је такође у рукама јевреја. Али пре неколико година њега напушта један од

најбољих уредника Леон Белби који оснива данашњи „Жур“ (скоро се фузионисао са „Еко д Пари“) са познатом десничарском оријентацијом. „Ентрансижан“ улази у једну озбиљну кризу која своди његов тираж на једва 100.000 примерака. Али тада му је притекао својим акцијама у помоћ „Пари Соар“: подижући га светлосном рекламом са неких 500.000 примерака. Главни акционар у овом листу је (као и у „Пари Соару“) житарски милионер, јеврејин Луи-Луи Драјфус, који је деловао преко јеврејске сабраће Мејера и Блока. Директор му је био опет јеврејин Луи Лабарус који се потписивао у уводном чланку псеудонимом Галус. Међу уредницима били су и следећи јевреји: Мејер, Абрахам, Бромбергер, Моис, Леман, Мицакис, Левитан, Ланг, Лавил, Симон, Жакобсон и Сингер (бечки дописник).

„Иманите“, главни орган Комунистичке странке, са око 100.000 дневног тиража, био је у

рукама комунистичког првака, сенатора Мароел Кашена, који се оженио јеврејком. Иначе, редакција овог листа који је поповао многим режимима у иностранству, била је прави азил домаћих и страних јевреја: Габриел, Пери (народни посланик и дипломатски уводничар), Пол Низа, Ради, Жилијен Бенда (познати комунистички литерата), Леви, Валон, Бок, Рапопор (стари руски комуниста), Каен, Каран, Гојман, Калмановић и т. д.

„Евр“, главни орган Радикал-социјалистичке странке Едуарда Ериоа, имао је својих јевреја. Ни овај лист, скроз масонске оријентације, за кога се сматрало да окупља цвет француске интелигенције — није могао умаћи удесу који је задесио и толике друге француске листове. Под претседништвом Вернара Лакаша радили су следећи јевреји: Жак Кајзер (један од партиских првака), Израел, Жакоб, Се, Енох (Жан), Ноше (политички уводничар) и многи други, који нису ни мало сметали уваженој масонки г-ђи Женевијеви Табу (сада у изгнанству у Енглеској).

Чак и сам „Матен“, лист несумњиво десничарске оријентације, имао је

неколико јевреја: Ж. Кесел, Саломон, Лазарев, Емануел, Верл итд.

У листу пуковника д Ла Рока, шефа бивше фашистичке организације „Огњени крстови“, остали су и даље јевреји који су радили у „Пти Журнал“ док је исти био у рукама познатог капиталисте и бившег министра Пантенотра. Секретар редакције био је јеврејин Карвалхо; остали сарадници јевреји били су: Зилберберг (Силбер), Роб Коен, Ланге, Рајх; уредник Дево ожењен јеврејком из породице Гугенхајм; генерални благајник јеврејин Волмзер итд. У капиталу листа „Пти Журнал“, који је имао претензије да обнови Француску, учествовали су јевреји: браћа Швоб (звани д' Ерикур) са 300 акција, Ларал са 150 акција и Штернебр (д Армела) са 1100 акција.

Главни уредник листа „Епох“ био је јеврејин Хирш звани Итен. Капиталистичку страну листа имао је

у својим рукама познати
житарски милионер и
банкар јеврејин Луи-
Драјфус који је поред
тога држао још и једно
десетак других листова
и часописа.

Комунистичким
вечерњим дневним
листом „Л Соар“ од
200.000 тиража
управљао је јеврејин
Жан Ришар Блок, са
познатим јеврејским
писцима Вел, Зимовски,
Безан итд.

Највећим вечерњим
листом Француске
„Пари Соар“ са преко
два и по милиона
тиража управљали су и
писали у њему такође
јевреји. Његову
капиталистичку страну
држали су, текстилни
индустријалац Пруво,
шећерни милионар
Вењен и житарски
мултимилионар већ
поменути Луи-Драјфус.
Главни уредници и
сарадници такође су
били јевреји: Лазарев,
Абрахам, Вевак, Кенф,
Леви, Мок, Лиєвен,
Мишел, Модел, Вајскоп,
Волф и полујеврејин Д
Сал.

У листу „Европа“
најглавнији писци били
су јевреји: Абрахам,
Блок, Касу, Фридман
итд.

Јутарњи дневник
лакше десничарске

оријентације
„Ексцелзиор“ имао
је такође својих
јевреја. Поред
осталих ту
наилазимо и
некадањег
сарадника из бечког
социјал-
демократског листа
„Форверц“
јеврејина Шифа,
који се у
Француској
потписивао под
именом Шарл
Ребер, Деметер,
Литре (Сили), итд.

Чак и лист
Леона Белбиа, лист
„Л Жур“,
ултрадесни чарске
оријентације, није
могао бити
поштеђен јеврејског
утицаја у
финансиском
одржавању и писан.
Његов главни
акционар био је
јеврејин Швоб (д
Ерикур), а писци:
Деври, Идаковски,
Лејер, Мартен,
Маркс итд.

А шта да се каже
о главном органу
социјалистичке
странке, листу
Леона Блума
„Попилер“ са
тиражом од 200.000
примерака? У томе
листу налазили су
уточишта сви
емигранти са
крајње левице свих
европских земаља,
међу којима су
имали првенство
јевреји. Поред
јеврејина Грумбака,

некадањег париског дописника социјал-демократског листа! „Форверц“, ту су се налазили још између осталих и следећа јеврејска имена чланкописаца: Розенфелд, Херман, Хирш, Мок, Зиромски, Вајл-Ренал, Коен, Адриа, Дојч, Шерман, Мајзенбург, Кунцелман, Х. Голдштајн, Д. Мајер, Херц, Моати, Николич, Либерман, Паз, Луис, Леви, Кантер, Ших, Модиаис, Опенхајм, Хаусер (Озер — или српски речено Озеровић), Шлесер, Финкелштајн, Хиршовиц, Шварццентрибер, Таска, (Андре Леру, спољно-политички уредник) итд. итд.

Овако потпуно јеврејизирана француска штампа, потпомогнута јеврејским финансиским, индустриским и трговачким магнатима, дипломатама, народним посланицима, сенаторима, политичарима и Јавним радницима, као и јеврејским носиоцима највећег дела француског културног живота, (биоскопи, позоришта, издавачка предузећа итд.) могла је лако да учини од француског народа један згодан инструменат за сваку међународну ратну политику, коју су јевреји одавна

прижељкивали, припремали и на крају извели.

Зато никакво чудо да се тај народ са онако мало отпора дао завести у рат против једне Немачке коју није мрзео, коју је чак поштовао, и за коју је знао да је несравњиво боље наоружана, психолошки и материјално, уз то бројнија и национално препорођена.

И сада, после тако скупо плаћене своје необазривости у служби једног тобоже универзалног хуманизма, француски народ долази себи и почиње поред лечења осталих рана и решавање јеврејског проблема.

ЈЕВРЕЈИЗАЦИ ЈА ФРАНЦУСКОГ ПЛЕМСТВА

Обично се у иностранству мисли да је простало француско племство данас једини веродостојни чувар правих традиција француског народа. Јер то племство, које је углавном остало опозиционо расположено према свим републиканским режимима који су се

рађали од Револуције, није учествовало у демократским перипетијама које су систематски изобличавале дух француског народа. Другим речима, сматрало се да је француска аристократија, и даље ројалистички настројена, осуствовала од свих политичких и других демократских теревенки које су за мање од једног века створиле од Француске склониште политичких, друштвених, расних и верских отпадака целог света.

У ствари то су само произвољне претпоставке извучене од чињенице да је француско племство остало у једном затвореном кругу живота и акције То је племство сконцентрисано на богатим именима француске провинције, или пак у луксузном булевару Сен Жермен — одакле је пасивно посматрало иза дебелих завеса жагор демократске париске улице.

Али је истина друкчија иза тих ројалистичких кулиса у знаку љиљанова листа! Док су се поједини племићи приближили републици и шверцовали се у парламенту, на берзи, у индустрији и извозној

трговини — други су поклецнули и капитулирали на мање видан начин. Они су, наиме, прибегавали потајно другим пословима и крвним везама — јер грофовске титуле нису ништа доносиле, а природно или наследно достојанство захтевало је један начин живота који није био у складу са редовним рентама са имања или обичним приходима.

Тако је почела Јеврејизација француског племства. Тај феномен дао је двоструке последице. С једне стране, јевреји су ушли и у француско племство схватајући га као инструменат више за разарање француског народа; јер су са тих степеница могли ићи лакше и са мање опрезности на горње спратове. Са друге стране, француско племство успело је да се преко тога орођавања са јеврејима приближи дискретно републици — да ипак ништа не изгуби од свога традиционалног аристократског самољубља... Дакле, сличан процес као и у Енглеској...

Детаљне анкете у послератној Француској свакако ће довести до интересантних открића. Нама пак у овом тренутку могуће да је изнесемо само неколико карактеристичних доказа које смо дознали далеко пре рата на лицу места. А то је делимична листа француских племићских породица орођених са јеврејима:

од Сан-Совера		
Маркиз Луј од Саселуп-Лобад		Штерн
Кнез Мира (један од вођа Бонапартове странке)		Хајне
Д Жувенал, бивши амбасадор у Риму		Драјфус

Кнез од Ваграма	оженио је јеврејку	Ротшилд
Војвода од Грамона		Ротшилд
Војвода од Риволиа		Фурдато-Хајне
Кнез од Полињака		Мирес
Војвода од Ришеља		Хајне (као удовица преудала се за Кнеза од Монака)
Маркиз од Рошешоарта		Ерард
Маркиз од Сан-Жан-Лентилака		Опенхајм
Барон од Баие		Опенхајм
Маркиз од Телија		Каен
Кнез Фусињи-Лиринг		Еприси
Алфред Фалс-Лис Барон		Еприси
Маркиз Пресле		Клајн
Гроф Рамбрвијер		Алкајн
Маркиз од Крушиа		Хабер (из Фрнкфурга н/М)
Гроф од Кујежија		Хавер (из Фрнкфурга н/М)
Барон Бастард		Давид-вајл
Гроф Пијер Козе-Бизак		Мај
Гроф Рафелис		Ситроен

**Међу женама, француским племкињама и следеће су
Јеврејке:**

Војвоткиња д Естамп	по пореклу јеврејка	Рамингон
Маркиза д Панси		Опенхајм
Маркиза д Лас-Маризмас		Јакоб
Књегиња Дела Рока		Ембдем-Хајм
Војвоткиња д Арамон		Штерн (супруга националистичког посланика за град Париз)
Виконтеса од Дијона		Пфајфер
Грофица Леополд-Фернан од Болни д Аврикур		Шпицер
Грофица Арило д Барк		Еберлин
Баронесе од Бобиња		Лимбан
Грофица Арманд д Дампијер		Каен
Кнегиња Жан Луј Фусињи-Лисинж		Ерланже
Грофица Фој		Поргес
Виконтеса од Ноаја		Бишоф-Шајн
Контеса од Сегира		Сесил Сорел
Маркиза од Бремод д Ар		Халфен

Даље, јеврејка Сена удала се најпре за војводу Ла Кроа д Кастри а затим за грофа Емануела од Аркура. Једина грофица Роше-фукол удата је за јеврејина Римболда.

Барон Пастре је син јеврејке Голдшмит, док је његова ћерка контеса Шарл д Волжи. Маркиза Пол Д Ла Пресанж је виконтеса од Самбир која има крвне везе са јеврејском породицом Лазар.

Јеврејин Штерн (Агенција Авас) ожењен је са једном од ћерки грофа од Леис.

Једна тачнија анкета у вези са крвним везама француског племства са јеврејском расом дала би без сваке сумње још значајније резултате.

Ради се увек по познатој, много познатој чињеници: јевреји продиру, не бирајући сретства, у живот једне земље, законским или ван законским путем; преко свештеника, корумпирајући ministre и т. д., увлаче се у владине кругове и хватају се оних који владају. У исто време они настоје да се домогну кревета владајуће и моћне аристократије да би и крвном везом затрвали оне од којих желе да отму превласт.

ЈЕДАН ПРИМЕР

Као најбољи пример утицаја јевреја на политички живот једне земље, износимо делимично случај бившег француског министра: јеврејина и масона Јервоама — Жоржа — Мандила — Рочилда.

Жорж Мандел, бивши народни посланик и министар у више махова, масон, јеврејин по мајци, човек без легалног порекла и правог имена, један од иницијатора уласка Француске у рат са Немачком, један од првих који су бродом „Масиљија“ покушали да побегну у иностранство, препуштајући недужни француски народ судбини коју су му они сами одредили.

Жорж Мандел (Мандил) производ је француске Треће Републике, демократског политиканства, демагошких ценкања, капиталистичких интрига, јеврејског кумовања и масонског сплеткарења.

И поред његове завидне политичке каријере, и поред његове сјајне улоге у јавном животу Француске, нико ни дан дањи није дознао ко је Жорж Мандел ни где је рођен. Сем толико да је, како се говори, странац и један од најомрзнутијих људи у Француској. Добро упућени тврде да је он ванбрачно дете. Са Рочилдом Манделом „отац“ дошао је у везу преко тадањих диктатора моде у Паризу: Бруншвика, Блока, Лазарда, Маја и Симона — чланова париске јеврејске заједнице.

Ови су га савезници упознали и са великим банкарром Жозефом Рајнахом (Ренаком), најпознатијом личношћу Париза из 1904 године.

Рајнах (Ренак) био је хамбуршки јеврејин. Он је „открио“ Драјфусову аферу у једном врло повољном тренутку за јевреје; год. 1885 био је секретар француске Патриотске лиге; год. 1897 основао је Лигу за заштиту човекових права (која је све до француске пропасти збрињавала међународни олош у Паризу и гурнула у шпански рат толико Срба!) Тај исти Рајнах, који је био умешан у Панамску аферу, у 25 години био је шеф Гамбетиног кабинета, а у 1933 постао је народни посланик у Дињу (Доњи Алпи).

Тај и такав Рајнах препоручио је младог Мандела Жоржу Клемансоу, једном од директора радикал-социјалистичког листа „Зора“, који је водио против католичке цркве кампању за јевреје и у коме је пет година раније Зола објавио свој чланак „Ж'акиз“ (оптужујем).

Од момка и лифт-боја постао је новинар. Већ трећег јануара 1904 Мандел пише: „Против Цркве — у име њеног тобожњег Бога, пуног милосрђа и љубави — револуционари ће искоренити све надживљаје варварства и примитивне нетрпељивости“. Или 21 јуна исте године: „На своме је месту да се почне борба против Рима, изврсног бедема конзерватизма“.

На то се Клемансо љутио: „Мандел, Ви сте јеврејин. Да бисте претстављали једну земљу, треба да почнете говорити

њеним језиком..." Већ тада! Па ипак, будући „Тигар“, сачувао је овога дечка (ваљда због његовог заштитника Рајнаха) који се потписивао „Ж. Манделсон“, одакле се извргло „Жорж Мандел“...

Мандел је био умешан у свим политичким комбинацијама, у свим издајама, у свим скандалима. Само, подмићена штампа вешто га је скривала. Чак сам Алберт Саро (црна мрља француског политичког живота, сопственик бројних јавних кућа у Паризу, саучесник у убиству Краља Александра) и сам масон — овако се изразио о њему у „Журнал де деба“ од 10 априла 1928: „нарочито не напуштајте борбу против Мандела, те куге и колере, продане душе Картелу ратне индустрије“ (Комите де Форж).

Мандел није ишао у рат, захваљујући своме заштитнику Рајнаху. И 1917 опет га видимо крај Клемансоа у листу „Оковани човек“. Сурови Вандејац и сам је био жртва своје околине.

Отада почиње права каријера Јервоама — Рочилда — Манделсона — Мандела Жоржа.

Два ранија изборна неуспеха не обесхрабљују га. И он одлази у Бордо и спрема изборни мандат. Ту долази у сукоб са генералом Кикандом. Генерал га оптужује да је трговао са ослобођењем младих људи од војске. Мандел пак оптужује њега за присне везе са Пол Боло-пашом. У ствари на суду 6 фебруара 1918 Боло-паша је признао своје интимне везе са Манделом! Зато је ваљда и умро, у затвору, под најсумњивијим околностима.. .

О Божићу 1917 Мандел постаје шеф кабинета код Жоржа Клемансоа, претседника владе и „врховног господара Француске после Бога“. „Тигар“ је објаснио тај избор следећим: „да би човек успео у животу треба да буде окружен аутентичним отпактом“.

Одлуке Преког суда („на смрт“, „двадесет година робије“, итд.), долазе преко Мандела на потпис Клемансоу.

Мандел игра у Француској огромну улогу. Сам Клемансо назива га „првим пајканом у Француској“. Он спрема пријеме, редигује досијеа, општи са Масариком, Бенешом и другима; ослобођава од војске, интригира, комплотира,, „води бригу о Средњој Европи“, и ко зна шта све!

Изборни мандат мами га и напушта „газду“: спремајући се за народног посланика. У његовом изборном округу (Леспар) католици су јаки. Он пактира са њима, али потајно ослања се на јеврејску масонску ложу Б' ни Б'рит, која се по злу прославила у Европи. И успева 1919 да уђе у Бурбонску палату у којој ће вршљати све до пада Париза, 10 јула 1940

год.

У пролеће 1919 Париз је у пререволюционарном стању. Котен покушава атентат на Клемансоа, побуне се ређају у француској флоти на Црном мору, нестају 47 агената и 19 инспектора париске полиције! Паника којом магистрално управља Мандел.

Године 1924 он пропада на изборима, али поново добија 1928. Годину дана доцније он обара Бријанову владу због њене мирољубиве политике. Нешто доцније он се бори и против Тардеја, 1932 пада Лавалова влада, коју је он торпедовао иако је сам у њој, а 1934 торпедује и Думерга. Четири године доцније, Алберт Саро, масонски брат, даје му портфељ пошта и поверава му администрацију Алзаса и Лотарингије.

Као министар пошта Мандел има свуда агенте: они прислушкују, бележе (на грамофонским плочама) све интересантне разговоре и достављају „газди“, који контролише политички живот Француске. Он поставља телефонске каблове Марсеј—Котор за 200 милиона франака, без саветовања са финаиским одборо Народне скупштине. Техничку страну радова поверава групи Захаров, чији је администратор јеврејин Бормзел, отац једног интимног сарадника Жоржа Мандела.

Године 1936 излази из владе (долазак Народног фронта), али га Даладје враћа 1938 као министра колонија. Од тада он чини све могуће да Француска зарати. Он напада Италију и Немачку, храбри Чехе, препоручује се Енглеској. И успео је.

Жорж — Јервоам — Рочилд — Мандслсон — Мандел најтипичнији је производ демократског друштва. Он је био нико и ништа, а постао је све и сва: моћан до издајства једне земље, која му је омогућила каријеру, дала гостопримство и власт. Он је искористио све слабости те демократије: играјући се њоме подругљиво. Све је он употребио само да успе: вештину, притворство, терор, лукавство, корупцију па и лаж.

Тако 1 маја 1932 он се, у полемици на седници Обласне скупштине, хвалисао да је завршио Вишу нормалијанску школу—што нико није знао. Сутрадан, на седници његов контрадиктор Шењ износи годишњак те школе: ни трага о Жоржу Манделу! Он се међутим не збуњује и тврди да је то било 1903 године, само пар недеља, али је било! И ником ништа.

Даље, у свом листу „Петит Жиронд“ он пише да је унук једног учасника у три славна рата, чије се име налази исписано на унутрашњој страни Јулског стуба (на тргу Бастиле: у славу револуције од 28 јула 1830). Смела неистина

коју свако може да провери.

Године 1920 он тврди 8 новембра у скупштини да су „тридесет чланова његове породице пали на пољу части за одбрану Француског интегритета“. Десет дана доцније, он тврди на истом месту да је његов отац био „оснивач комитета Жил Фавр“ (комитет који је прогласио 1870 године пад Трећег царства) и да је рањен код Бизенвала (крвава битка против Немаца 19 јануара 1871), док му је баба била „болничарка на том истом бојишту“. И тако даље...

У сваком случају, његов портрет оличава једну епоху која је у Француској престала уз непотребне жртве, служећи тако као убедљиви пример другим народима!

ЈЕВРЕЈИ У ФРАНЦУСКОЈ ВОЈСЦИ

Ако су јевреји од вајкада настојали да затрве нејеврејске народе спремајући ратове до истребљења, они пак никад нису сами учествовали у ратовима, или бар не много. Јер јеврејин воли да прави и продаје барут, али не воли и да га мирише.

Тако је на пример у енглеској и француској војсци био одувек мали број у борбеним редовима. Сличан је случај са Пољском и Совјетском Русијом. Али их је зато било на командним местима. Нарачито у пољској, совјетској и француској војсци.

Што се тиче Француске, она је ушла у рат против Немачке са следећим официрима јеврејима:

Дивизиски генерали: Катру-Жакоб, пешадиски генерал; Борис артиљериски генерал; Оперман, инжињерски генерал; Блох, артиљериски генерал; Артмејер, коњички генерал; Мардак, коњички генерал.

Бригидни генерали: Брин, пешадиски генерал; Лазар, инжињерски генерал; Гејсмар, артиљериски генерал.

Резервни: Либман, артиљериски; Жени, пешадиски генерал; Кајзер, артиљериски генерал; Бауман, артиљериски; Штирм, пешадиски генерал; Холен, артиљериски генерал; Хаузе, артиљериски генерал; Раимс, инжињерски генерал, Фише, пешадиски генерал; Вајлер, пешадиски генерал.

Дивизиски генерали у резерви: Линдер, инжињерски генерал; Карелс, артиљериски генерал; Спајер, пешадиски генерал; Тред, пешадиски генерал; Александар, артиљериски генерал; Накел-Ларок, инжињерски генерал.

Интендантски генерали: Рене, Леви, инжињерски генерал, Леополд Леви, пешадиски генерал; Блок, пешадиски генерал; Леви Натан, пешадиски генерал.

Генерали врховни лекари: Лисијен Мејер-Леви, Уомс, Цоб Рабен, Спајер, Жид, Фише.

Бригадни генерал прве секције: Деслауренс, пешадиски генерал.

Дивизиски генерали друге секције: Риф, пешадиски генерал.

Интендантски генерали колонијалних трупа: Бланк, Липман.

Генерал апотекар: Блок.

Ваздухопловни генерали: Денен, генерални инспектор прекоморске

ваздушне страже; Вајс, генерални инспектор источне ваздушне страже...

Дакле све у свему 42 генерала, разних родова оружја. Шта тек да кажемо о нижим официрским чиновима?...

Тако су јевреји на свима одговорним пољима минирали француски, енглески, пољски и руски народ, а да се о мањим народима и не говори. Зато данас и народи морају да на својој кожи плаћају цех због ових јеврејских интрузија, које су их у ратове гурале.

ЈЕВРЕЈИ У УМЕТНОСТИ И ПРОСВЕТИ

Уметнички живот у Француској у највећој мери био је јеврејизиран. Чак толико, да су извесни уметници или директори уметничких кућа, иначе пунокрвни аријевци, узимали за псеудоним јеврејска имена. Тако је на пример Луво, дугогодишњи директор једног познатог париског позоришта (Варијете), узео за псеудоним Самуило. Кад су га питали шта му то треба, он је одговорио: „Па то некако боље звучи за публику, то ће пунити кућу...“

Зашто? — Зато што је уметнички живот у Француској био проткан јеврејским именима, толико да се у јавности стекло наказно уверење да ни уметност не може бити без јевреја.

Како је то све доскора изгледало у тој земљи, најбоље нам показује следећи преглед јеврејских имена у позоришту, биоскопу, судству и адвокатури, књижевности, музици, сликарству, Академији наука, и т.д.

Позориште — Париским позориштима и мјузиколовима управљали су као директори следећи јевреји: Пол Аврам, Леон Волтера, Морис Леман, Беноа Леон Дојч, Лусијен Бер, Пјер Хумбле и Макс Мореј (право име Рапопор).

Драмски писци — Међу најславнијим драмским писцима било је такође бројних јевреја: Хенри Бернстајн, Тристан Бернар, Пјер Волф, Франсис д'Кроасе, Ромен Кулис, Алфред Савоар, Матеја Русу Жан Жак Бернар, Клод Жевел и Едмонд Се.

Међу млађим драмским писцима има већ мање јевреја: Жак Натансон и Алберт Коен.

Позоришни и мјузикхолски глумци — У овој области уметности јевреји су најбројнији. Цитирамо само неколицину: Жорж Бер, Хенри Мејер, Рене Александер, Роде Монто, Клод Леман, Ешуриин Лусијен Розенберг, Арман Бернар, Марсел Симон, Самсон Фајнзилбер, Жан Вале.

Од жена треба овде цитирати (поред већ светом познатих јеврејки Ракиле Рашел и Саре Бернхарт) Симону, Жану Марнак, Еме Мортимер, Нади Варну, Гизелу, Надину Пикар, Миреј, Изабелу Клуковску, Ракилу Девирис, Марију Диба и познату Мистенгет.

Филмска индустрија — У овој области њихово је место такође јако

пожељно судећи по следећем:

Директори филмских предузећа: Емил и Бернар Натан, директори предузећа „Пате Натан“; Вајл Годшау и Кајм, директори филмске компаније Г. Ф. Ф. А. (Главни савез француског филма); Давид Суами, директор француске филијале „Парамунта“; Адолф Осо, Браунбербергер, Жак Хајк, Ромен Пинес из предузећа Р. П.

Затим извесни синеасти, режисери и друго: Жак Натансон, Абел Ганс, Ремон Бернар, Диамант Берге, Ноје Блок, Пабст, Грановски, Виктор Трива и тако даље, и тако даље.

Судство — Иако се антисемитизам у Француској нарочито манифестовао у судству, ипак је било јевреја у највишим врховима француског судства: први претседник Касације Драјфус, један од претседника Касације Блок.

Адвокати: Пјер Маса, Хенри Торес, Теодор Валенси, Леви Улман, Рапопор, Розенмарк, Жак Ернест Шарл и толики други.

Међу најпознатијим адвокатицама ваља цитирати следеће: Сузану Блум, Ивону Нетер, Сузану Гринберг и Симону Бруншвик.

Књижевници и писци — Андре Мора (који се звао Херцог док је био индустријалац у Елбефу), Хенри Диверноа, Шарл Хенри Хирш, Бенжамен Кремије, Жан Рикар Блок, Едмон Флег, Жилијен Бенда, Макс и Алекс Фишер, Анде Ланг, Албер Кремије, Ирена Немировић-Данченко, Пјер Параф, и песници: Густав Кан и Андре Спир.

Сликари, не рачунајући Писара: Кислинг, Шагал, Адолф Федер, Алтман, Леополд Леви, Епитајм, Заткин, Жак Готко.

Музичари: Даријус Мил'о, Владимир Голдшман, Пјер Монте, позната пијанисткиња Ванда Ландовска и мајстор циза Реј Вентура

Скулптори: Шана Орлов, Аронсон, Лупшуц.
Академија наука: филозоф Хенри Бергсом и Жорж од Порторика (звани „јеврејски Расин“).

Сорбона и Колеж д'Франс: Виктор Баш, Силвен Леви, Глоц, Густав Кон, Реј, Леви Брил.

Институт: Бруншвик и Лион Каен.

Ово је само брзи и недовољни приказ: тек толико да се види да је у Француској било јевреја ту и тамо — али свуда и подоста. Али не треба заборавити да многе области француске уметности и просвете у којима има јевреја, нису овде унесене као што ни у већ поменутих областима нису дата сва јеврејска имена.

Но при свем том, не треба сметнути с ума да је 400.000 јевреја у Француској несразмерно много више учествовало у јавном животу те земље. Као, и у многим другим земљама Европе и Америке!...

ЈЕВРЕЈИ И МОРАЛ

Далеко би нас одвело набрајање свих сектора француског

јавног живота у којима су јевреји „водили игру“. Још би нас даље одвело набрајање имена јевреја који су упри пашћивали Француску.

Но већ из досадањег сумарног прегледа види се да одговорност јевреја није мала.

Ипак, интересно је знати шта су јевреји радили са француским моралом. Тај морал био је спао скоро на проституцију! Није ни чудо кад га је диктирао шездесетогодишњи чивутин Леон Блум, који је имао времена да и ту гурне своје прсте.

Ево неколико његових мисли из његовог дела „О браку“ (Париз, 1937), писано баш онда кад је био претседник владе Народног фронта:

„...Нека дакле пре брака троши сву топлину свог нагона, све што је непостојано у њеној чуди, нека се исцрпљује у неодређеном броју доживљаја, и можда у једном једином ...“ .. „нек искоришћује онај тренутак живота у коме живот изгледа најдражи и најкраћи...“
(стр. 25, 26).

„...Када се већ склопио брак као трајно и подношљиво стање, изгледа такође дакле нужно да је и жена, такође већ проводила свој „младићски“ живот, свој живот страсти и авантура“...
(стр. 27).

„...Ја никада нисам могао да схватим шта управо има одвратног у родоскрвнућу, и не истражујем зашто је родоскрвнуће — у неким друштвима допуштено или забрањено, код нас се сматра за злочин, ја само примећујем да је природно и често да се љубавном страшћу воли свој брат или своје сестре“.
(стр. 82).

„...Девојка ће се враћати од својих љубавника исто тако природно као што се данас враћају са предавања или чаше чаја код пријатељице“.
(стр. 243).

„...Да би изабрали љубавника довољно је да га зажелите. А да би изабрали мужа, колико ће одлука бити поузданија и слободнија ако се пре тога, има љубавника“.
(стр. 204)

„...Желим да се оне (младе девојке, прим.) слободно

предају нагону, да иду до краја својих жеља, да се подају кад год зазеле, али мрзим да се крчме и да се продају, и да им „рачун или страх замењује чистоћу“...
(стр. 279).

„...Ви ми приговарате као моралист: А деца? Треба одиста да одговорим: деце се неће имати. Ако се успело да се удеси тако тачно број и време порођаја у данашњим браковима, зашто не допустите да ће знати да их предупреду у својим полигамским везама“.
(стр. 313).

„...Не заборавите уосталом да ја, ради тога да би се оне (младе девојке) упутиле у ствар, предвиђам, у већини случајева, учешће једног човека средњих година, пуног искуства и извежбаности. Моћи ће се поверити његовом такорећи очинеком старању да би увео у шегртство младе девице знање и потребне навике. А уосталом, да ли је тешко то шегртство? Није ни теже ни непријатније научити се да се нема деце, него научити правити“...
(стр. 315—316).

„...Али кад девојке све девојке уопште, буду ослобођене свога тела, кад буде природно и опште да променљив број љубавника предходи мужу, тада ће ванбрачно дете бити позната или предвиђена појава у свима породицама“.
(стр. 318).

„...Свако ће моћи своју децу, ако му је тај терет претежак. слободно пренети на милосрђе, него правди државе“.
(Стр. 319).

„...Изабраће се човек од којег се најрадије желе добити деца, а који кад-кад неће бити ни највољенији љубавник, ни муж с који се жели проживети век“.
(стр. 323).

Јевреји творци и господари бољшевичне Русије

ЈЕВРЕЈИ

У СОВЈЕТСКОЈ РУСИЈИ

Шта су све јевреји урадили у Совјетској Русији, не треба много говорити. Довољно је само знати да су јевреји из свих европских земаља остварили 1917 год. бољшевичку револуцију коју су 30 година пре тога припремали. Они су дакле ту револуцију остварили, водили су више од 20 година руски народ а и данас полажу јавно рачуне пред новом Европом: пред пробуђеним европским национализмом који

је данас притекао у помоћ руском народу спасавајући га оружјем од јеврејско-бољшевичког јарма.

Да су за бољшевичку револуцију и толико ропство руског народа углавном и највише криви јевреји, видеће се из следећих статистика којима је сваки коментар сувишан. У осталом то признаје и јеврејски историчар Анђело Рапапорт у свом делу „Пионири руске револуције“, 1918 год., стр. 250: „Јевреји су као целина одговорни за преврат у Русији“.

ПР

ВИ ПОЛИТБИРО

1. Лењин — Уљанов, полурус, његов дед по мајци био је јеврејин Бланк,
2. Троцки — Бронштајн, пунокрвни јеврејин,
3. Сокољников — Брилијант, такође пунокрвни јеврејин,
4. Зиновјев — Апфелбаум, чист јеврејин,
5. Камењев — Розенфелд, такође јеврејин,
6. Бубнов — Рус,
7. Стаљин — Ђурђијанац.

Дакле, од седам чланова овога тела, које је господарило од почетка бољшевичком Русијом, било је: 4 пунокрвна јеврејина, 1 јеврејске крви, 1 Рус и 1 Ђурђијанац!...

Уосталом друкчије није ни (могло бити кад се зна шта је Лењин наредио у Указу о заштити јевреја од 27 јуна 1918 год: „Совјет Комесара заповеда свима осталима Совјетима да предузму најоштрије мере да се антисемитски покрет у клици затре. Погромисти као и сви они који би агитовали у корист погрома јевреја, стављају се ван закона.“

Господари бољшевичке Русије у 1920 години:

Састав Савета народних комесара (Претседништва владе)

1. Претседник Савета — Уљанов (Лењин) . . . Рус
2. Комесар за спољне послове Чичерин (по матери Јеврејин). . . Рус
3. Комесар за послове националности, Цугашвили . . . Рус
4. Претседник Вишег економског савета Лурје (Ларин) . . . Јерменин
5. Комесар за установљење, Шлихтер . . . Јеврејин
6. Комесар пољопривреде, Гритјан Јерменин
7. Комесар Државне контроле, Ландер . . . Јеврејин
8. Комесар Војске и морнарице, Бронштајн (Троцки) ... Јеврејин
9. Комесар државног ерара, Кауфман Јеврејин

10. Комесар јавних радова, Шмит Јеврејин
 11. Комесар јавног снабдевања, Е. Лилина (Книгисен) ...
Јеврејка
 12. Комесар народне просвете, Луначарски . . Рус
 13. Комесар за вероисповест, Шпицмерг . . . Јеврејин \
 14. Народни комесар, Апфелбаум (Зиновјев) . . . Јеврејин
 15. Комесар за јавну хигијену, Анвелт Јеврејин
 16. Комесар финансије, Гуковски Јеврејин
 17. Комесар печата Коген (Володаски убијен) . . . Јеврејин
 18. Комесар за изборе, Радомисљски (Урицки убијен) ...
Јеврејин
 19. Комесар правде, Штајнберг Јеврејин
 20. Комесар за евакуацију, Фенигштајн Јеврејин
 21. Његови помоћници, Равич и Заславски . . Јевреји
- Укупно 22 члана: Руса 3, Јермена 2, јевреја 17.

Војни комесаријат

1. Комесар Војске и морнарице, Бронштајн (Троцки) ...
Јеврејин
2. Претседник револуционарног штаба Сев. војске,
Фишман .. Јеврејин
3. Комесар Војно-судски XII-те Армије, Ром . . Јеврејин
4. Политички комесар XII-те Армије, Мејчик . . . Јеврејин
5. Политички комесар IV-те Армије, Ливенсон . . . Јеврејин
6. Претседник савета армије Западног фронта, Позерн
...Јеврејин
7. Политички комесар Московског Војног округа, Губелман
.. Јеврејин
8. Комесар политички Видебског Војног округа, Дејб ...
Јеврејин
9. Комесар за војну ревизицију града Слуцка, Калмановић . .
. Латиш
10. Политички комесар Самар. дивизије, Бекман . . .
Јеврејин
11. Војни комесар исте дивизије, Глузман . . Јеврејин
12. Комесар реквизиционог одреда Московског округа,
Зузманович Јеврејин
13. Претседник Главног Московског војног савета,

Бронштајн (Троцки) Јеврејин

14. и 15. Његови помоћ., Гришфелд и Скљански . . Јевреји

16. и 17 Чланови истог савета: Шородак и Петч . . Јевреји

18. Војни комесар Московске области, Штајнхард .. Немац

19. Војни комесар Московске области, Дулис . Латиш

20. Комесар школе пограничне трупе, Глајзер . Латиш

**21. Политички комесар 15-те дивизије Савста, Дзенис ...
Јеврејин**

**22. Политички комесар 15-те дивизије Савета, Плонски ...
Латиш**

**23. Комесар Војног савета кавкаских армија, Лехтинер
Јеврејин**

**24. и 25. Изванредни комесари Источног фронта, Бруно и
Шилман Јевреји**

**26—28. Чланови Казанског Војног савета, Розенхолц,
Мејхоф, Незенхолц Јевреји**

29. Командант црвене армије у Јарославу, Гекер . . Јеврејин

**30. Начелник Петроградског војног комесаријата, Гајгер
..Јеврејин**

**31. Политички комесар Петроградског војног округа,
Гитис ..Јеврејин**

**32. Командант Западног фронта према Чехословачкој,
ВацетисЛатиш**

33. Члан савета војне комуне, Лазимер Јеврејин

**34. Начелник војне комуне (бивши аустриски официр),
Колман Јеврејин**

35. Начелник Московског војног округа, Бицис . . Латиш

**36. Војни комесар Московског војног округа, Метказ ..
Јеврејин**

37. Начелник одбране Крима, Зак Јеврејин

38. Командант курског фронта, Служин Јеврејин

39. Његов помоћник, Силберман Јеврејин

40. Политички комесар Румунског фронта, Спиро Јеврејин

**41. Пуномоћник за преговоре о миру с Немачком, Давидовић
...Јеврејин**

42. Кандидат, Шнеур Латиш

43. Војник, Смидович Јеврејин

Дакле, од 43 члана: Руса 0, Латиша 8, Немаца 1,
јевреја 34.

Комесаријат унутрашњих послова

1. Народни комесар Апфелбаум (Зиновјев) . . Јеврејин
2. Његов помћник чрезвичайне комисије (Ч. К-а) Радомиљски
(Урицки) убијен од свога политичког друга ... Јеврејин
3. Начелник пропаганде, Голденрудин Јеврејин
4. Претседник економске комисије Петроградске комуне,
Ендер .Јеврејин
5. Потпретседник комисије за хигијену, Рудник .Јеврејин
6. Комесар за евакуацију избеглица, Фенигштајн . . Јеврејин
7. Његов помоћник, Абраам Крахмал Јеврејин
8. Комесар Петроградског печата, Володарски (убијен)
Јеврејин
9. Петроградски градоначелник, Шнајдер . . Јеврејин
10. Московски градоначелник, Минор Јеврејин
11. Комесар Московског печата, Красиков . . . Јеврејин
12. Комесар Петроградске полиције, Фејерман . . Јеврејин
13. Начелник бироа за печате, Мартинсон . . Јеврејин
14. Московски комесар јавне безбедности Розентал
Јеврејин

Чланови Петроградске Чрезвичайне комисије „Чека“

15. Мејнкман Јеврејин
16. Гиллер Јеврејин
17. Козловски Пољак
18. Водел Јеврејин
19. И. Размирович Јеврејка
20. Дјесперов Јерменин
21. Иселевич Јеврејин
22. Красиков Јеврејин
23. Бухан Јерменин

24. Мербис Латиш

25. Пајкис Латиш

26. Анвелт Немац

Чланови Савета Петроградске комуне

27. Зорке....Јеврејин

28. Радомисљски Јеврејин

Чланови Московске Чрезвичајне комисије Ч. К-а"

29. Претседник Держински Пољак
30. Потпретседник, ПетерсЛатиш
31. ШколовскиЈеврејин
32. КнејфисЈеврејин
33. ЦејстинЈеврејин
34. РазмировичЈеврејин
35. КронбергЈеврејин
36. ХајкинаЈеврејка
37. КарсонЛатиш
7. Начелник бироа штампе и информација при посланству у Берлину, Аксел—РодЈеврејин
8. Изванредни пуномоћник у Паризу и Лондону, Бек ...Јеврејин
9. Конзул у Бечу и Лондону, Розентел (Камењев) ...Јеврејин
10. Посланик у Христијанији, Бетлер ...Јеврејин
11. Конзул у Глазгову, МалкинЈеврејин
12. Претседник делегације за мир у Кијеву, Кајин РаковскиЈеврејин
13. Његов помоћник, Мануилски ...Јеврејин
14. Правни конзул, Астшуб, (Илсен)Јеврејин
38. ШауманЛатиш
- 39.ЛантовичЈеврејин
40. РивкинЈеврејин
41. АнтоновРус
42. ДелафабрЈеврејин
43. ЦиткинЈеврејин
44. Е. РозмировићЈеврејин
45. СвердловЈеврејин

46. Бизенски Јеврејин
47. Бљумкин (убица графа Мирбаха) ; Јеврејин
48. Александрович Рус
49. Рајтенберг Јеврејин

50. Финес Јеврејин
51. Закс Јеврејин
52. Јаков — Голдин Јеврејин
53. Голперштајн Јеврејин
54. Книггисен Јеврејин
55. Лацис Латиш
56. Дејбољ Латиш
57. Сејзан Јерменин
58. Дејбткин Латиш
59. Начелник Таганроцког затвора, Либерт . . Јеврејин
60. Фогелъ Немац
61. Закис Латиш
62. Шиленкус Јеврејин
63. Јансон Латиш
64. Претседник комисије Трубецког бастиона и Петропавловске тврђаве, Мадел Јеврејин

Свега 64 члана, од којих: Руса 2, Пољака 2, Јермена 3, Немаца 2, Латиша 10, Јевреја 45.

Комесаријат иностраних послова

1. Народни комесар, Чичерин (прогнан) . . . Рус
2. Његови помоћници: Карахан Јерменин
3. Фритче Латиш
4. Директор пасошне експедиције, Марголин . Јеврејин
5. Конзул у Берлину, Јофе Јеврејин
6. Придодат конзулату у Берлину (кажњен у 1919 год. као комесар Баварске Совјетске републике), Левин ... Јеврејин
15. Генерални конзул у Кијеву, Гринбаум (Кшевински)Јеврејин
16. Генерални конзул у Одеси, А. Бек Јеврејин
17. Конзул у Америци, Мартенс Немац

Дакле, од 17 чланова: Руса 1, (па и њега су протерали), Јерменин 1, Латиш 1, Немац 1,

Јевреја 13.

ПОСЛАНИЦИ НА СТРАНИ

Немачка: Деканозов — јеврејин,
Енглеска: И. М. Мајски (Штамјан) — јеврејин,
Француска: Ј. С. Суриц — јеврејин,
Италија: Б. Ј. Штајн — јеврејин,
Америка: А. А. Тројановски — ожењен јеврејком,
Јапан: М. М. Славуцки — јеврејин,
Аустрија: И. Р. Лоренц — јеврејин,
Шпанија: Л. Ј. Гаикис — јеврејин,
Шведска: К. М. Колонтај — полујеврејка,
Норвешка: Јабуковиц — јеврејин,
Румунија: Лавришчев — Рус,
Белгија: Рубинич — јеврејин,
Литванија: Бродовски — јеврејин,
Летонија: Карски — јеврејин,
Финска: Азмус — јеврејин.

Дакле, од 15 большевичких посланика на страни било је: 12 пунокрвних јевреја, 1 ожењен јеврејком, једна полујеврејка и један једини Рус.

БОЉШЕВИЧКИ ПРЕТСТАВНИЦИ У БИВШЕМ ДРУШТВУ НАРОДА

Литвинов — Филкенштајн, јеврејин, Розенберг — јеврејин, Штајн — јеврејин, Маркус — јеврејин, Бренерс — јеврејин, Хиршфелд — јеврејин, Сванидзе — Ђурђијанац.

Дакле од 7 претставника Совјетске владе у некадањем Друштву народа у Женеви било је ни мање ни више: 6 јевреја и један Ђурђијанац.

Према томе сва совјетска инострана служба била је збиља инострана: јер у њој није било ни једног јединог Руса Славена.

Комесаријат финансија

1. Први комесар (због сумњиве делатности био је протеран из Париза), Мержвински . . . Пољак
2. Његов помоћник, Дон-Соловеј Јеврејин
3. Комесар, Исидор Гуковски Јеврејин
4. Његов помоћник, И. Акселрод Јеврејин
5. Директор канцеларије, Закс (Гладнев) . . Јеврејин
6. Директор канцеларије, Богољепов Рус
7. Главни секретар, Хаскин Јеврејин
8. Његов помоћник, Берта Химевич Јеврејка
9. Претседник финансиског конгреса савета, Лацис
Латиш
10. Његов помоћник, Вестман Јеврејин
11. Комесар за ликвидацију руско-немачких рачуна
Фирстенберг (Ганески) Јеврејин
12. Главни секретар његов, Коган Јеврејин
13. 14 и 15 Администрација народних банака, Михелсан,
Закс и Акселрод Јевреји
16. Садников Рус

Финансиски агенти

17. У Берлину, Лаундау Јеврејин
18. У Копенхагену, Воровски Јеврејин
19. У Стокхолму, Абраам Шнехман Јеврејин

20. Главни ревизор народних банака, Кан . . . Јеврејин
21. Његов помоћник, Горенштајн Јеврејин
22. Главни комесар за ликвидацију приватних банака,
Анрик ...Јеврејин
23. Његов помоћник, Мојсеј Ковш Јеврејин

Чланови техничке комисије за ликвидацију приватних банака

24. Ељашевич Јеврејин
25. Г. Хифтлих Јеврејин
26. А. Рогов Јеврејин
27. Г. Лемерих Јеврејин
28. А. Розенштајн Јеврејин
29. А. План Латиш

Дакле, од 29 чланова: Руса 2, Латиш 1, Пољак 1,
јевреја 25.

Комесаријат правде

1. Народни комесар, И. Штајнберг Јеврејин
2. Комесар Касационог суда, Шребер Јеврејин
3. Претседник Московског револуционарног трибунала, И. Берман Јеврејин
4. Комесар Сената у Петрограду, Бер Јеврејин
5. Претседник врховне револуционарне комисије, Бронштајн (Троцки) . Јеврејин
6. Претседник иследничке комисије при револуционарном трибуналу, Блузман Јеврејин
7. Судија тога трибунала: Легендорф Јеврејин
8. Судија тога трибунала: Слуцки Јеврејин
9. Прокурор трибунала, Фридкин Јеврејин

10. Главни секретар конфиденционог одељења, ХајнбаркЈеврејин
11. Главни секретар народне комуне, Ширви . . Јеврејин
12. Комесар за народну заштиту, Луцки . . . Јеврејин

Народни заштитници

- 13; Г. Антокољски Јеврејин
14. В. Аронович Јеврејин
15. Р. Биск Јеврејин
16. И. Бејер Јеврејин

17. А. Гундар Јеврејин
18. Г. Давидов Јеврејин
19. Р. Кастарјанц Јерменин

Дакле, од 19 чланова: Руса 0, Јерменин 1, јевреја 18.

Комесаријат за хигијену

1. Комесар, Дауге Немац
2. Начелник фармацеутског одељења, Рапопорт Јеврејин
3. Његов помоћник, Фукс Јеврејин
4. Директор комисије против венеричних болести, Вебер
...Јеврејин
5. Директор комис. за заразне болести, Вољсон .. Јеврејин

Дакле, од 5 чланова: Руса 0, Немац 1, јевреја 4.

Комисија народне просвете

1. Народни комесар, Луначарски Рус
2. Комесар Северне области, Гринберг Јеврејин
3. Претседник комисије васпитног института, Г.
Золотницки . Јеврејин
4. Начелник Муниципалне секције, Лурје . . Јеврејин
5. Начелник Пластичког института, Штернберг . . . Јеврејин
6. Главни секретар комесаријата, А. Ајхенхолц Јеврејин
7. Начелник позоришне секције (жена Камењева) О. З.
Розенфелд Јеврејка
8. Њена помоћница, Зац Јеврејка
9. Директор 2. департмана, Гројним Јеврејин

Чланови професори социјалистичке академије наука

10. Рејснер Немац
11. Фритче Латиш
12. Гојхборк Јеврејин
13. М. Покровски Рус

14. Велтман Јеврејин
15. Собелсон Јеврејин
16. Крупскаја Јеврејка
17. Нахамлес Стеклов Јеврејин
18. Стучка Јеврејин
19. Немировски Јеврејин
20. И. Раковски Јеврејин
21. К. Р. Левин Јеврејин
22. М. С. Ољшански Јеврејин
23. З. Р. Шетенбер Јеврејин
24. Гурвич Јеврејин
25. Лудберг Јеврејин
26. Ерберг Јеврејин
27. Келтулон Мађар
28. Гроссман (Рошчин) Јеврејин
29. Крачковски Јеврејин
30. Урсинен Финац
31. Тоно Сирила Финац
32. Розин Јеврејин

33. Данчевски Јеврејин
34. Глејцер Јеврејин
35. Голденрудин Јеврејин
36. Будин Јеврејин
37. Карл Рапопорт Јеврејин
38. Ротштајн Јеврејин
39. Лурје Јеврејин
40. Меринг Немац
41. Газе Јеврејин

Почасни чланови исте академије

42. Роза Луксенбург Јеврејка
43. Клара Цеткина Јеврејка

- 44. Ајнхенхолц Јеврејин
- 45. Полански (Лебедев) Јеврејин
- 46. Херсонскаја Јеврејка
- 47. В. Зајцев Јеврејин
- 48. Брендер Јеврејин
- 49. Ходасевич Јеврејин
- 50. Шварц Јеврејин
- 51. Директор 1. департмана, Познер Јеврејин
- 52. Управитељ комесаријата, Алтер Јеврејин

Дакле, од 52 члана: Руса 2, Финца 3, Латинш 1, Мађар
1, Немца 2, јевреја 43.

Комесаријат за социјалну помоћ

- 1. Народни комесар, Е. Лилина (Книгисен) . . Јеврејка
- 2. Директор, Паузнер Јеврејин
- 3. Главни секретар, Е. Хелфман Јеврејин
- 4. Помоћник секретара, Роза Хауфман Јеврејка
- 5. Директор пензионог одељења, Левин . . . Јеврејин
- 6. Директор канцеларије, Х. Ф. Розентал . . . Јеврејин

Дакле, од 6 чланова: сви су Јевреји.

Комесаријат рада

- 1. Народни комесар, В. Шмит Јеврејин
- 2. Његов помоћник, Радус (Зенкович) . . . Јеврејин
- 3. Начелник комисије јавних наоружања . . Јеврејин
- 4. Комесар за јавна наоружања, М. Велтман . Јеврејин
- 5. Његов помоћник, Кауфман Немац
- 6. Главни секретар, Раскин Јеврејин
- 7. Члан комесаријата, Кушнер Јеврејин
- 8. Директор експлозивног одељења, Зарх . . Јеврејин

Дакле, од 8 чланова: Руса 0, Немац 1, јевреја 7.

Комисија за обнову града Јарославља

1. Претседник, И. Д. Тартаковски Јеврејин
2. Главни агент, Исидор Заблудски Јеврејин

Дакле, оба члана су јевреји.

СОВЈЕТСКА ДРЖАВНА БАНКА „ГОСБАНК“

Претседник: С. Л. Кругликов — јеврејин, Потпретседници:
А. Д. Рајнштајн — јеврејин, С. Л. Гилберг — јеврејин, А. А.
Коган — јеврејин.

Чланови управног одбора: А. В. Берман — јеврејин, И.
М. Николин — јеврејин, С. Л. Рубин — јеврејин, О. И. Каган
— јеврејин, М. Ј. Абрамзон — јеврејин, Р. С. Акопјан
(рођена Ервин) — јеврејка, К. М. Кац — јеврејин, Ј. М.
Мајски (Химелфарб) — јеврејин.

ГОСПЛАН (ДРЖАВНИ ПЛАН ЗА ИСХРАНУ)

Народи у Совјетској Русији претрпели су у неколико
махова велике кризе глади које су покосиле у свему близу 10
милиона живота људских за 20 и неколико година
бољшевичке владавине. У једној тако богатој земљи као што
је руска, чије је богатство исто толико велико колико и
пространство, поставља се питање: ко је уморио глађу руски
народ? То су функционери овог државног плана:

Претседник: В. В. Кујбишев — јеврејин.

Заменици: Уншлихт — јеврејин, Минајев — јеврејин,
Крицман — јеврејин.

Чланови: Арзон — јеврејин, Хвесин — јеврејин,
Губерман — јевреји, Кател — јеврејин, Левин — јеврејин,
Менделзон — јеврејин, Ронин — јеврејин, Разентал —
јеврејин, Вајсберг — јеврејин, Волф — јеврејин.

СОВЈЕТСКА ИНДУСТРИЈА

Тешка индустрија:

на челу: Михаел Мозесон Кагановић — јеврејин;
помоћници: М. Л. Рухимовић — јеврејин А. Ј. Гуревић
— јеврејин.

Индустрија авиона:

на челу: Лазар Мозесон Кагановић — јеврејин;

помоћници: С. С. Јоффе — јеврејин, С. Л. Марголин — јеврејин.

Индустрија машина:

на челу: Александар Давидзон Брусин — јеврејин. Као што се види три најважније индустријске гране Совјетској Русији налазе се у рукама све самих чистокрвних јевреја.

Индустрија меса:

А. Л. Стриковски — јеврејин, А. А. Манербергер — јеврејин.

Шеф индустрије конзерви: Ј. К. Јаглом — јеврејин,
Сира и путера: Б. В. Гибер — јеврејин,
Маргарин: Г. С. Марголин — јеврејин,
Хлеба: Г. М. Кремљев — јеврејин,
Рибе: М. С. Етос — јеврејин,
Млека: Г. А. Бронштајн — јеврејин,
Тестенина: Ј. 0. Саводњик — јеврејин,
Шећера: А. Л. Гилински — јеврејин,
Шпиритус: А. Л. Галиновски — јеврејин,
Пива и квасца: А. А. Кисин,
Дувана: И. П. Воробјев,
Парфимерије: С. Ј. Гросман,
Козмстике: М. С. Дишур — јеврејин.

Шефови лаке индустрије: Ајзенштат, Еделман, Монзелевски Тагенбаум — сви до једног јевреји.

Индустрија дрвета и дрвених прерађевина: Г. Г. Гербек С. А. Кац, Ј. Н. Катик, Е. Д. Шатино — сви јевреји.

Ф И Л М

Главни директор филмске индустрије у Совјетској Русији: Б. С. Шумјатски — јеврејин,

Његови сарадници: С. М. Ајзенштајн — јеврејин, Л. Армштам — јеврејин, Ј. Н. Блех — јеврејин, А. Г. Гринберг — јеврејин, Л. Г. Канцелзон — јеврејин, Г. Рапопорт — јеврејин, Д. Шостаковић — јеврејин.

**САСТАВ НАЦИОНАЛНИХ УПРАВНИХ ОРГАНА
КОМУНИСТИЧКЕ ИНТЕРНАЦИОНАЛЕ.
КОМУНИСТИЧКЕ ПАРТИЈЕ И ВРХОВНОГ ДРЖАВНОГ
АПАРАТА СССР**

Коминтерна:

Стање 1934/35 год.

Биро Пјатницки: 50% јевреја,

Биро Мањулиски: 50% јевреја.

Партија.

Секретаријат ЦК:

33,3% јевреја

33,3% Руса, 33,3%

осталих нац.

Политбиро ЦК:

21,4% јевреја

50% Руса

28,6% осталих кац.

Оргбиро ЦК:

54,5% јевреја

18,2% Руса

9,9% осталих нац.

Ревизиона комисија ЦК.

50% јевреја

31,8% Руса

18,2% осталих нац,

Центр. Комитет

(ЦК. КР.)

41% јевреја

45,2% Руса

13,8% осталих нац.

**Управни биро комисије парт.
контроле при ЦК.**

40,8% јевреја

42,8% Руса

14,4% осталих

Комисија сама: 57,5% јевреја; 36% Руса; 6,4 осталих

ДРЖАВА

Дипломатска страна посланства

61,2% јевреја

16,7% Руса

16,7% осталих

Савет Народних на Комесара

43,5% јевреја

34,8% Руса

17,4% осталих

Управни
Биро
комисије
Сов.
контроле
при
савету
Народ.
комесара
63,5%
јевреја
27,2%
Руса
9,2%
осталих
,

Организација за
Унутр. послова –
унутрашњост
ССА 50% јевреја

Ч. К. Народни
Комесаријат
месаријат
ОГПУ.
66,6% јевреја

Организа
ција за
инострани
ство
ССА 75% јевреја

Састав националности врховних
центра партијске и државне власти
СССР.

Стање
зиме
1934-35
г.

Партиј
ски
апарат.
48% јевреја

34% Руса
12% осталих

Државни апарат

Савет Народних Комесара (Совнарком)
и биро Комисије совјет. контроле
(искључиво претседништво Гросбанка)

— укупно 50 функционера од којих:

24

јевреја,

17 Руса,

6

осталих

народно

сти.

Јевреји иза Стаљина:

ДИНАСТИЈА КАГАНОВИЋ

Лазар, син Мојсеја Кагановића,
заменик Стаљина у Генер. Секретаријату
партије, члан Политбироа, Члан
Организаторског бироа, Народни комесар
(тешке индустрије, Члан врховног Савета.
Осим тога заузима много других положаја
разне врсте.

Михајло Кагановић, син Мојсеја, сада
члан Центр. Комитета и Огр. Биро Партије,
Нар. Комесар за ратну индустр, Члан
Врховног Савета.

Јулиј Кагановић, Мојсејев син,
партијски вођа у Горком, где је он први
секретар Обл. Комитета. Исто тако он је
имао водећу улогу у Управи Сов. државне
штампарије.

Арон Кагановић, син Мојсеја,
намесник, члан Кијевског Парт. Комитета.

Роза Кагановић, ћерка патријарха,
Стаљинова љубавница, „Естер Русије”,
члан Управе „Црвеног полумесеца и
Совјета Московске манифактурне

индустрије.

С. М. Кагановић, главни (функционер Сов. текстилне индустрије.

Б. М. Кагановић, главни функционер у инд. војне одеће, играо је водећу улогу код ГПУ.

Три сестре Кагановић, дотичне браће.

У другом реду „династије Кагановић“ стоје:

Голдман, Комерц директор текстилне фабрике, зет Кагановића.

Ујак жене Кагановића, главни функционер индустрије за снабдевање сировином.

ЈЕВРЕЈИ РЕВОЛУЦИОНАРИ

Јеврејски револуционари били су заступници у свима руским демократским и социјалистичким партијама, од кадета до болшевика. И увек су они били и по броју и по утицају најјачи у вођству. Њихов удео у вођству просечно је био 5—10 пута јачи од удела у партијској маси.

Биле су значајне јеврејске вође:

код кадета: Винавер, Грузенберг, Јолос, Хезен, Херзенштајн;

код старих народника: Брамсон, Натансон;

код мењшевика: Мартов (Цедербаум), Троцки (Бронштајн), Дан (Гурвиш), Мартинов, Либер (Голдман), Абрамовић (Рајн), Горев (Гoadман);

код итернационалиста: Стеклев (Нахамкес), Суханов (Химер);

код социал. револуц.: Готц, Вернштајн, Бунаков (Фундамински), Рутенберг;

код левичара: Капелински, Ерлих, Линде, Штајнберг, Прошјан, Шлихтер, Шрејде;

код болшевика: Бородин (Грузенберг), Фрумкин, Голошћекин, Ханески, Фјуртенберг, Јарославски (Губелман), Каменев (Розенфелд), Лашевић, Литвинов (Балах), Лјадов (Манделштам), Радек (Себелсон), Зинојев (Радомински), Сокољников (Брилијант), Свердлов.

ПОЛИТИЧКИ КРИВЦИ

„У периоду од марта 1903 до новембра 1904 било је 384 политичких хапшеника који су по својој националности овако изгледали:

53,9% Јевреја, 26,4% Руса, 11,4% Пољака, 5,9% Ђурђијанаца, 1,5% Естотца, Литванаца, Летонаца и 19% осталих народности. Од ухапшених жена 64,3% биле су јеврејке.

Плеве (Мин. унутр. дела) тврди да се скоро 80% руских револуционара били јевреји”.

(„Пионири руске револуције”, Рапарт, стр. 36). „Револуција у Русији — је јеврејска револуција” (Ционистички лист „Тхе Макабен” 1905.)

ШТАМПА

Совјетски календар за 1939 год. између осталог доноси и ово: „Једино се у СССР развила јеврејска социјалистичка култура. Створене су јеврејске школе, научни институти, државна позоришта. Развијају се књижевност и штампа. Цвета уметност. То је резултат лењино-стаљинове националне политике.”

Ово је потпуно тачно као што се из следећег прегледа види: Т. А. С. С. (Телеграфска агенција совјетског Савеза) директор М. Б. Менкес — јеврејин.

Што се тиче листова стање је следеће:

„Правда” (главни орган комунистичке странке): Главни уредник: М. Фридланд — јеврејин Уредници: Аграновски — јеврејин, Бротман — јеврејин, Мајорзон — јеврејин, Ерлих — јеврејин, Борски — јеврејин.

„Известија” (орган совјетске владе): Главни уредаик: Иља Еренбург — јеврејин. Уредници: Розенблат — јеврејин, Галин — јевреји, Фајгиин — јеврејин Алтман — јеврејин.

„Индустија“ (орган комесаријата тешке индустрије), Главни уредник: Ј. Бланк — јеврејин;. „Гудок“: Уредник Спиваковски — јеврејин. „Консомољска Правда“: уредник Н. Ајзевберг — јеврејин. „Вечерњаја Москва“: уредник Либерман — јеврејин. „Лењинградска Правда“: уредник М. М. Шулемзон — јеврејин, „Јеврејски годишњак за 1939 годину“ каже:

„Већина професора на вишим школама су јевреји: они раде на свима научним институтима: они су писци великог броја научних радова; њих има и међу члановма Совјетске академије наука. Јевреји музичари добијају признања на међународним конкурсима разносећи по целом свету совјетско предавање музике чији су главни претставници професори конзерваторија — јевреји. Поред тога што јевреји стварају руску књижевност има их доста који пишу и на јеврејском језику.“

А у томе разуме се да јевреји нису видели никакву опасност. Јер јеврејски научник, Мозеш Гаспер, по повратку из СССР у Енглеску, пун усхићења пише: „Ја се не плашим за јудаизам руских јевреја. Он је у њих дубоко поникао, дубље него ма где на свету.“

НАЈПОЗНАТИЈИ ПРЕТСТАВНИЦИ МЛАДЕ СОВЈЕТСКЕ УМЕТНОСТИ

Миша Финтенголец — јеврејин, Бусја Голдштајн (совјетски вундеркинд) — јеврејка, Давид Ојстрах — јеврејин, Марина Козолупова — Русиња, Лиза Гилелс — јеврејка Јофан, архитекта Стаљиновог дворца — јеврејин, Вајсборт Стаљинов дворски лекар — јеврејин.

БОРБА ПРОТИВ ХРИШЋАНСТВА

Борбу против Хришћанства у Совјетској Русији воде јевреји под изговором стварања безбожничког покрета. То се заснива на темељу следећег начела „Вође агитатора“ од септембра 1940 год: „Борба против религије један од битних циљева Треће пјатилетке великог Стаљина.“ И поред тога што је ово начело супротно § 124 Совјетског устава који каже: „Слобода отправљања религиозних

обрета и слобода антирелигиозне пропаганде признаје се свима грађанима."

**Вође безбожничког покрета: Губенман
Јарославски — јеврејин.**

**Његови помоћници: Шејман Лајтнер,
Хаскин, Ељвин Брахман, Штајнбах,
Браунштајн — сви јевреји.**

**У Савезу безбожника националности су
заступљене бројно и процентуално на
следећи начин:**

**Националност број чланова Процент
У коме је% народност била**

заступљена у везу

Украјинци	460.000	15.3
1.47		
Јевреји	200.000	6.8
7.7		
Татари	45.000	1.5
4.4		
Белоруси	40.000	1.34
0.85		

Слетствено се поступало и према осталим светињама Хришћанства, а нарочито Православља. О томе бивши комуниста Лоренц Кампхаузен пише 1938 под насловом: „Међу радницима и сељацима у СССР“:

„...Тражећи пароле јевреји су у Совјетској Русији дошли на једну невероватау идеју. У Украјини сам видео гробља која су ме потсећала на Светски рат од 1914 године. Изгледало је као да су гробови били погођени директним поготцима топовских или авионских граната. Шта се у ствари десило? — Гробови су били отворени, јер се тражило злато? Бурме и накит били су извађени, а кости покојника лежале су разбацане око отворених гробова. То су јевреји наредили да се надгробни споменици поруше и да се материјал употреби за калдрмисање друмова. Међутим, ни једшо једино јеврејско гробље нигде и никада није било дирнуто!..“

Борба против религије показује се, наравно, и у следећем: У „Антирелигиознику“ бр. 45 од јануара 1982 године, препоручују се следећи антирелигиозни филмови: против Ислама 16; против Будизма 2; против Католичке цркве 5; против јеврејства — „нажалост још ниједан“, примећује совјетски извештај.

(Бољ. унд
јуден., стр. 136).

САСТАВ СТАНОВНИШТВА СССР У 1940 ГОД.

- 1) Великоруси -- 100.000 мил. --- 51,7%
- 2) Малоруси --- 35.000 „ --- 18,4%
- 3) Белоруси --- 8.000 „ --- 4,3%
- 4) Узбеки --- 4,84 „ --- 2,5%
- 5) Јевреји --- 4,60 „ --- 2,7%
- 6) Остали --- 39,86 „ --- 20,7%

СТУДЕНТИ У СССР

Укупан број студената у С.С.С.Р. био је на дан 1-1-1935 г. следећи: студената Руса — 251.622, студената јевреја — 61.387.

Значи да је на сваких 1000 становника С.С.С.Р. било:
студената Руса — 3, студената јевреја — 24....

ЈУДЕИЗАЦИЈА КУЛТУРЕ У СССР

„Већина професора на вишим школама су јевреји: они раде у свим научним институтима, они су писци великих бројева научних радова; њих има и међу члановима руске Академије наука.

Абрам Жоре, Е. С. Ландон, В. А. Кречмар, Е. Е. Габишман, Е. М. Голдовски, К. М. А. Ашкенази, С. А. Розенбоург, М. А. Аршчавски, Е. И. Зелитман, М. И. Неминов, А. А. Минц, А. И. Бродскиј, С. А. Берш, Р. А. Херцензон, Е. А. Лурија, В. А. Зињермиц, М. В. Голдфарб; — требало би исписати дугачки списак када би хтели набројати све професоре јевреје. Тако стоји у књижевности и у уметности.

„Ми, стоји у „Јеврејском годишњаку“, нећемо овде наводити потпун списак јевреја совјетских писаца. Поменућемо само неколицину истакнутих: међу песницима: Пасрењак, Манделштала, Силвински, од прозних писаца: Исак Вабен, Иља Еренбург, Валентин Катајев, Виктор Шикловски, Јуриј Герман, Евгeј Петров, Иља Илер, В. Каверин, Исак Голденберг, Михаило Леводив, Вера Инберг, Финк. Од драматурга: Кирчон. У совјетској књижевној критици: Авербах је стварно узео правац, а у совјетској журналистици Кољцов се сматра класиком. Руководитељ државног позоришта у Москви је јеврејин Махаеле. Јевреји музичари (виолинисте и пианисте) добијају признање на међународним конкурсима, разносећи по целом свету совјетска предавања музике чији су главни представници професори конзерваторије јевреји”.

Поред тога што јевреји стварају „руску“ књижевност има их доста који пишу на јеврејском језику, као на, пр:

Перец Маркиш, Давид Горшвејн, Итцик Ферер, С. Халкик и др. Јеврејски научник Мозес Гаспер, враћајући се из СССР у Енглеску, изјавио је: „Ја се не плашим за јудеизам руских јевреја. Он је у њих дубоко проникао, дубље ма где на свету“.

(»Јеврејски годишњак« 1939 г.).

Бољег доказа заиста нема да су јевреји извели бољшевичку револуцију и више од двадесет година држали руски народ у својим канцама! Исто су спремали и другим народима...

Др Лазар Прокић